

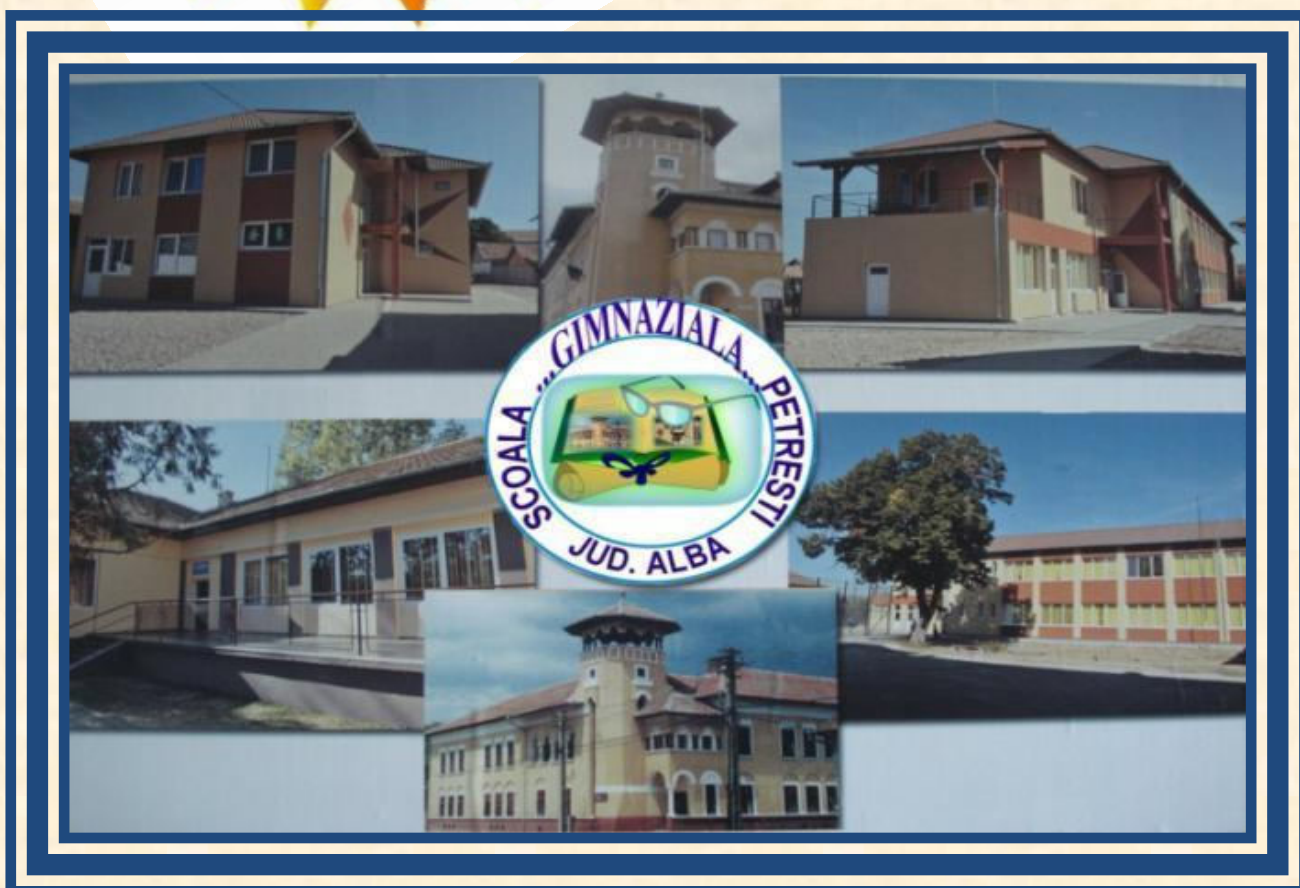
REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

ZÂMBET DE SOARE

Revista Școlii Gimnaziale Petrești
Str. M. Viteazu, Nr. 3
Numărul 16 / 2022

ISSN 2069 - 1815

Creații literare

Fluture, fluturaș

Fluture, fluturaș
Te-am văzut în Filiaș,
Erai micuț,
Erai drăguț,
Dar puțin năzdrăvănuț.
Te-ai machiat,
Te-ai aranjat
Și-ai plecat
Și nici nu m-ai salutat!

*Elina-Ruth Florea, clasa a III-a A
înv. Alina Anamaria Precup*

Ziua copiilor

Zori de zi cu bucurie
Intră-n casa noastră,
Ușa am deschis cu drag
Azi, de Ziua voastră!
Copii din lumea-ntreagă
Oriunde v-ați afla,
Pe-afară, pe la soare,
Iute-n hora mare!
Înghetată cu arome,
Limonadă și baloane,
Ochii mari de Feți-Frumoși
Râsete de curajoși!

înv. Diana Cristina Galață

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Azorel ciudățel

Într-o zi, eram cu Andrei, prietenul meu, afară.

Aveam cu mine niște bani să cumpăr dulciuri de la magazinul din cartier. Am cumpărat două înghețate și o pungă de pufuleți. Dar, când eram în drum spre parcul de joacă, am auzit un lătrat puternic. Era Azor-Ciudățelul, un câine foarte ciudat, din cartierul nostru. El este foarte deștept, așa că, de când a simțit mirosul dulciurilor, a sărit pe mine și mi le-a furat.

Eu m-am enervat și am alergat după el o jumătate de oră. M-a ajutat și Andrei, dar nu am putut să îl prind. Când am obosit, am sunat la poliție:

- Alo, poliția? Câinele Azorel-Ciudățel mi-a furat pufuleții și înghețata!

- Pe cine faci tu ciudățel? m-a întrebat.

Atunci am înțeles. Stăpânul lui Azorel-Ciudățel era polițist. Așa că m-am întors la magazin și am cumpărat iar pufuleți și înghețate:

- 5 lei, te rog, mi-a cerut vânzătoarea.

- Scuze, un câine numit Azorel-Ciudățel mi-a furat ce am cumpărat mai devreme, așa că, pe astea le iau gratis. Pa!

- Pe cine faci tu ciudat? m-a întrebat vânzătoarea.

Nu îmi venea să cred. Stăpâna lui Azorel-Ciudățel era chiar vânzătoarea aceea. Am plătit rușinat, dar din cauza numelui pe care i l-am dat cățelului, am plătit dublu.

Nu pot decât să zic că ziua asta a fost o încurcătură totală, cu o familie de ciudați.

*David Galață, clasa a IV-a A
înv. Angela Paraschiva Similie*

Ghicitori

Merge vara prin pădure
După fragi și după mure
Te mormăie când te-ntâlnește
Și de-ndată te fugărește.

(ursul)

*Adela-Maria Galață, clasa I A
înv. Maria Crăciun*

Vara-ntreagă ciripește
Din cântat nu se oprește
Puișorii își hrănește
Și de drum îi pregătește.

(rândunica)

*Iosua-Caleb Ilașcă, Clasa I A,
înv. Maria Crăciun*

Țup, țup, țup întruna sare
Și urechi lungi el are
Morcovi, varză și salată
Le mănâncă de îndată.

(iepurele)

*Tania-Victoria Luncan, clasa I A
înv. Maria Crăciun*

Se poate dărui bucuria?

Mircea, un băiat scund cu păr castaniu și ochi verzi, se juca în curte cu o minge albastră, puțin dezumflată, dar numai bună pentru un joc într-o zi rece de iarnă. Se apropia Crăciunul. Mircea Paulescu avea o singură dorință: să apară zăpada.

Băiatul iubea omățul și aștepta cu nerăbdare să facă un om mare de zăpadă lângă casa lui. Deși nu făcea parte dintr-o familie înstărită, casa acestuia era destul de frumoasă și încăpătoare.

Era vineri, se făcuse ora mesei, iar mama lui îl chemase înăuntru. După ce mâncarea a fost servită, băiatul s-a retras în camera sa. O încăpere mică, dar primitoare, numai perfectă ca Mircea să se poată cuibări în pat, sub o pătură mare și pufoasă, privind pe fereastră cum mama natură își dezlănțuie puterile. Stând lângă geam, băiatul a observat un fulg mic de nea căzând pe sticla ferestrei. Au început apoi să curgă din înalt și mai mulți fulgi, unii, mai mari, alții, mai mici, grei ori pufoși, acoperind, cât ai zice pește, micul sat cu o pătură albă ca laptele. Entuziasmat de strălucirea zăpezii, Mircea și-a luat repede geaca și fularul în carouri și a ieșit afară pentru a simți atingerea rece și pufoasă a fulgilor. A stat cam puțintel afară, fiindcă mama e grijulie, iar ceaiul cald nu poate aștepta în cană...

Zilele treceau, iar stratul de zăpadă devenea tot mai mare. Într-o după-amiază, băiatul reușise să facă un om de zăpadă, cu nas portocaliu și brațe răsfirate. Și bătaia cu bulgării de zăpadă a avut loc tot în acea zi, numai că alături de bunicul Ștefan, care, fie vorba între noi, de multe ori dă în mintea celor mici.

Și anul își depăna ultimele lui zile. Mult așteptatul Crăciun se apropia, iar Mircea a fost trimis, după servirea prânzului, în oraș, să cumpere câteva alimente necesare pentru realizarea bucatelor, ce urmau să cinstească îmbelșugata masa de sărbătoare. În timp ce se îndrepta spre magazinul alimentar, acesta a trecut prin fața unui magazin de jucării. Vitrina acestuia era plină de jucării de toate felurile, de la păpuși până la roboți, dar ceea ce i-a atras atenția băiatului a fost un trenuleț mic și roșu care se rotea în jurul unui brad mare și colorat. Era o jucărie foarte frumoasă, iar copilul a rămas impresionat de rotirea neobosită a celui ce duce și aduce... Și-a venit în fire doar la auzul claxonului unui taximetrist nerăbdător, a intrat în magazin și a cumpărat repede lucrurile necesare, după care s-a grăbit să ajungă acasă ca să-i scrie, ca în fiecare an, câteva rânduri lui Moș Crăciun.

Și iată că sosise și ziua mult așteptată, Ajunul Crăciunului. Așa s-a întâmplat: lipsea bradul, dar el spera ca Moșul să nu-l uite și să-i aducă un cadou cât de mic. Pe parcursul zilei, copilul și-a vizitat rudele și prietenii, iar seara, după o minunată plimbare prin parcul plin de lumini, a servit cina alături de familie.

Iar zorii dimineții erau altfel. Într-un colț al odăii, se afla un brad mare și strălucitor, iar la poalele lui, o cutie aurie. Cu pași mici, Mircea s-a apropiat de brad și a deschis pachetul. Înăuntru se afla chiar trenulețul pe care-l văzuse în vitrina magazinului de jucării. Bucuros că a primit jucăria dorită, acesta s-a dus să le împărtășească aceasta emoție și prietenilor săi. Străbătând parcul cu aleile înzăpezite, Mircea a observat că pe o bancă stătea un băiețel care plângea. Nedumerit, s-a apropiat de el și l-a întrebat ce s-a întâmplat. Acesta i-a spus că Moș Crăciun nu l-a vizitat niciodată și nu a primit niciun cadou. Auzind acestea, Mircea nu a stat pe gânduri, așa că i-a oferit băiețelului trenulețul său.

Strângând în brațe darul, copilul a mulțumit și a plecat fericit acasă, iar Mircea, așezat pe banca rece, și-a adâncit mâinile în buzunare, trăind marea bucurie. Și bucuria lui era imensă, iar sufletul lui colinda fericirea.

*Karla-Evelyn Schon, clasa a VI-a A
prof. Ionela Cristian*

Interviu imaginar cu Alex Turner

Bună ziua, domnule Turner! În primul rând, doresc să menționez că este o mare onoare să vă cunosc în persoană, să stau alături de dvs., dar mai ales să realizez un interviu cu un star. Aș vrea să încep prin a vă întreba cum s-a format trupa de rock și când?

Bună ziua! Și pentru mine e o încântare! Referitor la întrebarea adresată, trebuie, mai înainte de toate, să precizez că părinții mei mereu au fost mari entuziaști ai muzicii și, crescând cu muzică bună, am descoperit pe la 16 ani că am o pasiune și pentru a o cânta. Îmi aduc aminte că primisem de Crăciun o chitară electrică, după

ce începusem să mă joc cu chitarele de la școală. Undeva prin 2002, ne-am întâlnit și am început să experimentăm cu ideea de trupă, alături de prietenii mei, Matt Helders și Andy Nicholson, iar așa am format „Arctic Monkeys”. Mereu am avut prin casă multe instrumente muzicale care doar acumulau praf, tatăl meu fiind profesor de muzică. Matt și-a cumpărat un set de tobe, i-am sugerat lui Andy să învețe să cânte la chitară bas și l-am invitat și pe Jamie, vecinul meu, dar și bun prieten, să ni se alăture cântând la chitară, iar eu eram solist, dar cântam și la chitară.

În 2003, ați înregistrat deja 3 piese, dar în același timp erați și la facultate, cum ați putut să vă împărțiți timpul între studiu și pasiunea pentru muzică?

În 2004, am terminat facultatea. Am luat un an pauză pentru a mă concentra doar pe trupă și am anulat să mai merg la universitate în Manchester.

Undeva prin vara lui 2006, v-ați decis să îl dați afară pe Nicholson din trupă, de ce?

Cu doi ani înainte, eu și Andy ne-am cam certat, pentru că el luase o pauză de la turneu din cauza oboselii și am început să nu mai vorbim. Mai târziu, ne-am reparat prietenia, dar, cu toate acestea, ne-am hotărât să îl înlocuim definitiv cu un alt prieten din copilărie, cu Nick O'Malley.

Ați devenit prieten cu Miles Kane încă din 2005 și mai târziu ați format o trupă, cum v-a afectat acest lucru prietenia cu cei din Arctic Monkeys?

M-am împrietenit cu el în timp ce eram în turneu în Marea Britanie. El m-a ajutat la unele proiecte pe care le-am avut cu cei din Arctic Monkeys și așa, în 2007, am înregistrat un album alături de toboșarul nostru, James Ford. În 2008, am decis că trupa noastră se va numi „The Last Shadow Puppets”, iar primul nostru album, „The Age of The Understatement”, urma să fie lansat în același an, în aprilie. Arctic Monkeys nu a avut nimic împotriva proiectului meu cu Miles, ba chiar băieții au avut puțin timp să se odihnească. Primul nostru turneu adevărat a avut loc în august, tot în 2008, unde am cântat alături de o orchestră formată din 16 membri.

Ce sau cine v-a influențat cel mai tare ca adolescent?

Mereu mi-a plăcut muzica hip-hop, ascultam des Dr. Dre, iar preferații mei erau Wu-Tang Clan. Undeva pe la vârsta de 14-15 ani, am început să experimentez cu muzica rock, descoperindu-i pe „The Strokes”. Ei au fost cei care mi-au schimbat complet perspectiva asupra tuturor

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

lucrurilor. Atunci am început să mă îmbrac diferit și să mă intereseze tot mai mult chitara. Totuși, m-au influențat destul de tare și alți artiști, precum The Beatles și David Bowie. În 2007 am fost foarte inspirat de muzica lui Bowie, când am început să scriu piese pentru The Last Shadow Puppets.

Am auzit că anul acesta veți concerta și în România la festivalul Summer Well din Buftea, cum credeți că vă va afecta acest lucru performanța după un timp îndelungat de absență?

Noi sperăm că publicul va fi încântat de prezența noastră și că există fani îndestul de loiali, încât să ne mai asculte muzica. În primul rând, din cauza pandemiei, foarte multe concerte și festivaluri s-au anulat și nu am prea avut ocazia să mai cântăm. Asta nu înseamnă că ne-am pierdut din calitățile muzicale. Deși nu am mai scos un album din 2018, lucrăm la unul nou, dar momentan nu vrem să stricăm surpriza și să dăm prea multe detalii.

Vă mulțumesc mult că mi-ați acordat acest interviu și vă urez mult succes în continuare!

Timpul petrecut alături de tine și conversația noastră mă asigură că muzica mea este apreciată și de copii. Vă mulțumesc vouă tuturor, celor care apreciați ceea ce fac, asigurându-mă că sunt tot pe drumul cel bun!

*Iulia-Teodora Avram, clasa a VII-a B
prof. Ionela Cristian*

Puterile supranaturale

Cui nu îi place fabulosul basmului, supranaturalul? Cine nu-și imaginează călătorii în timp, cine nu ar vrea ca dorințele să devină realitate printr-un miracol, ori la o suflare într-o pădărie? Cine nu s-a imaginat, măcar o dată, drept super-erou?

Provocați să scrie despre puterile supranaturale pe care le-ar putea avea un obiect obișnuit, elevii s-au lăsat pradă imaginației. Exercițiul a fost unul creativ și creator.

În rândurile de mai jos, vă provocăm să pășiți în imaginar, vă invităm să zâmbiți și să vă lăsați prinși în vraja unor obiecte miraculoase.

Oglinda fermecată

Oglinda din camera mea are o putere aparte. Te poate duce în orice loc, în orice lume la care te gândești. În povestea copilăriei mele, ea ar fi calea mea spre adevăr. Uneori când o privesc, îmi arată lucruri despre mine, îmi pot vedea emoțiile ca într-un vârtej. Când sunt fericit, ea este luminoasă, zâmbitoare și mă face și pe mine să zâmbesc. Dacă sunt trist, ia o formă destul de ciudată și devine respingătoare. Așadar, ea nu îmi arată doar chipul, ci mă face să mă pot vedea și în interior.

Da, ea îmi arată despre mine și că îmi place să mă pierd în detalii, că mă încred în oameni și în prieteni. Tot ea m-a învățat că e bine să ai pe cineva sincer din când în când de partea ta.

Tu ce vezi când privești într-o oglindă?

*Patrick Molnar, clasa a V-a A
prof. coordonator, Andreea-Maria Dănilă*

Ceasul care învârtește misterul

Ceasul. Este un ceas deosebit găsit în podul din casa bunicii, într-un cufăr ce mi-a atras privirile prin simplitate, linii fine îngropate în praf, ca un obraz peste care s-au așezat urmele timpului.

Mi s-a părut deosebit pentru că era un obiect de buzunar. A fost prima dată când am văzut un astfel de ceas. Mă gândeam cum l-aș putea purta. Avea gravat pe spate „Ceas care se ține lângă inimă.” Recunosc, asta mi-a atras atenția și mai tare, dar m-a și speriat puțin.

Cu fiecare zi care trecea, mai mult mă jucam cu el, fiindcă nu funcționa. S-ar fi declanșat dacă l-aș fi purtat aproape de bătaile inimii? Întrebarea asta era destul de provocatoare. Ziua, îl întorceam pe toate părțile, îl puneam în lumina soarelui; noaptea îl lăsam în întuneric și încercam să văd dacă ceva miraculos se întâmplă cu el. Îl puneam lângă inimă, apoi repede la ureche, dar nu! Era oprit în negura timpului.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Într-o zi, am descoperit că dacă învărteai prima rotiță, ceasul se transforma într-o ceașcă de ceai zburătoare. Cea de-a doua rotiță făcea ca în fața ta să apară de nicăieri o masă îmbelșugată, în jurul căreia se așezau scaune cu totul și cu totul de aur.

Eram pur și simplu fascinată, dar și mai nerăbdătoare să aflu ce poate face a treia rotiță. Am tot învârtit-o, dar nu se întâmpla nimic. Într-un târziu, când noaptea a așternut liniștea și întunericul a lăsat misterul să se dezlănțuie, l-am așezat pe noptiera din partea dreaptă a patului. Luna ne privea prin geam în jocuri de umbre. Câteva raze cădeau exact pe ceasul devenit deja un fel de amuletă. Priveam ba la ceas, ba la lună. Nu știam care strălucește mai tare. Deodată, cea de-a treia rotiță s-a învârtit singură și o voce mi-a șoptit că de acum dorințele mele pot fi îndeplinite. Condiția era să am curaj și să nu mă despart de ceasul bunicii niciodată.

Am adormit aproape instant. În vis, bunica mi-a povestit istoria ceasului misterios și de ce trebuie purtat lângă inimă.

Teodora Cetină, clasa a V-a A
prof. coordonator, Andreea-Maria Dănilă

Luminosa - păturica din puf de nori

Păturica mea neagră... are puterea de a lumina pe timp de noapte, dacă o mângâi liniștitor ca și cum ai mângâia obrajii mamei. Când se aprinde, are o culoare verde, parcă ar prinde viață, și poate fi folosită chiar și pentru a face corturi la petrecerile în pijamale.

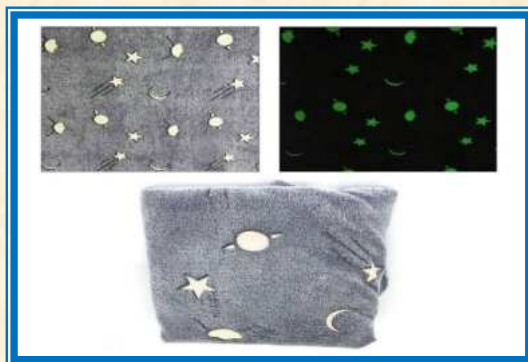
Are puterea de a mă face să mă relaxez. Dacă mă învelesc cu ea, mă duce într-un tărâm magic, unde realitatea e tot ce vreau eu să fie. Acolo îmi creez lumea după placul și dispoziția mea. Ea m-a ajutat mereu să îmi păstrez calmul și să îmi trăiesc unele vise. Tot ea îmi știe unele frici, coșmarurile și dacă mă ascund sub ea, îmi găsesc instant alinare.

Am primit-o de la bunica pe când am împlinit nouă ani. O folosesc de atunci și nu aș risca să o pierd pentru că e specială. Bunica zice că pătura are puteri fabuloase pentru că o prețuiesc atât de mult. Eu cred că e încărcată de magie tocmai pentru că e primită de la ea.

Cea mai mare ciudățenie a păturicii Luminosa este că trebuie spălată doar manual, pentru că depinde de atingerile celor dragi. După uscare, trebuie periată cu mare grijă pentru a nu-i cădea prea mult din praful magic. Bunica îmi povestește adesea că a moștenit-o de la Zâna Luminii ce trăia cândva în Munții Apuseni. Se spunea că a fost croșetată din puful norilor și are fulgere și furtuni zdrobite în țesătură. Eu nu îi simt furtunile, ci doar căldura liniștitoare. S-ar spune și că e păstrată din generație în generație și ajunge doar la cei care au un suflet bun lângă care ea poate lumina în voie.

Sunt fericit că trăiesc o astfel de magie și că am fost ales ca tânăr moștenitor.

Mirel Fiordean, clasa a V-a
prof. coordonator, Andreea-Maria Dănilă

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

În miezul nopții

Rămân paralizată ca un mort reanimat prin practici magice – nu sunt în stare să mișc niciun mușchi, inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi vâiește în vene. „E spre binele meu” – e singurul gând din mintea mea care se repetă ca o mantră.

Îmi cercetează chipul în cautarea unui eventual semn, care să-i dea de înțeles că îmi lipsește curajul. Sunt zbuciumată, dar și nerăbdătoare să o văd. Fredonând „Amintiri”, ea se apropie agale, agale, cu respirația întretăiată, de parcă s-ar teme să nu mă facă din nou să plâng de dor.

Totul este atât de întunecat, dar și atât de caracteristic și familiar întâlnirilor cu ea. Sentimentul este abominabil. Închid ochii și las gândurile și emoțiile să pună stăpânire asupra ființei mele, umplându-mă. Aud foșnetul unui ambalaj, apoi își lasă, cu tandrețe, o mână pe umărul meu. Ochii-i verzi și obraji de zăpadă răspund întrebărilor mele. Numai glasul vechilor păduri răsună, pentru a dispărea apoi în hăul frunzișului de malachit.

Deșteptătorul se declanșează, trezindu-mă odată cu știrile comerțului ilicit. Îmi frec pleoapele și mă uit la ceas. Șase și jumătate – e fixat la o oră atât de matinală!

Afară ninge pentru prima oară în mult timp, iar lumina veiozei este slabă și melancolică.

„Of, visele iar mă necăjesc când cu bunica mă-ntâlnesc...”

Elena Lazăr, clasa a VII-a A

prof. coordonator, Andreea-Maria Dănilă

În copilăria mea

În copilăria mea,
Veselia are gust de vată de zahăr,
Iubirea poartă zâmbete pe baloane colorate,
Culorile sunt îmbrăcate în flori,
Gustul caută gutuile din camera bunicii.

În zâmbetul meu,
Încap munții și stele și marea,
Cerule senin și soarele și ploaia
Măinile fine și calde ale mamei,
Vocea de super-erou a lui tata.

În zborul meu,
Se adună roiuri de fluturi și păsări călătoare,
Aripi albe ca norii pufoși,
Emoții, abisuri, căderi și plutirea,
Văzduhul, departele, timpul, uimirea.

Elena-Maria Ștefan, clasa a VII-a A
prof. coordonator, Andreea-Maria Dănilă

Introspecții

Copilărie dulce, nu pleca!
Viața fără tine ce sens ar mai avea?
Dai aripi de fluturi sufletelor,
Ești ceasul din inima vârstelor.

Cunoaștere, veselie, prietenie...
E-un zbor prin minunata-ți călătorie,
Culoare, visare, emoții și iubire...
Oferă-le tuturor din a ta uimire!

Pe unde te ascuzi, dulce copilărie?
Cu zâmbetele tale largi, cu armonie...
Timpul ne fură clipele de joacă,
Ca zmeiele în aer am vrea să se întoarcă.

De unde să te strig, pe unde să te caut?
Te chem în dulci și line sunete de flaut,
Îmi ești în gând strigare, îmi ești în suflet vis,
Comoara cea de preț, lumină, paradis!

Ana-Maria Bâscă, clasa a VII-a A
prof. coordonator, Andreea-Maria Dănilă

În activitatea didactică, dar și în discuțiile obișnuite, se deplânge adesea faptul că elevii de azi, cu preocupări atât de diverse, nu mai citesc sau, chiar dacă se citește, după cum afirmă unii, poate chiar mai mult decât înainte, cât de eficient se realizează acest lucru, cu alte cuvinte, în ce măsură această lectură, nu neapărat recomandată de programele școlare, contribuie la formarea unui „bun” și „autentic” cititor. În ceea ce privește evaluarea lecturii, păreri sunt, de asemenea, împărțite: întocmirea de fișe de lectură, evaluate periodic, la sfârșitul semestrului sau al anului școlar, teste de lectură sau, pur și simplu, discuții (nu neapărat concretizate prin notă) cu privire la reacții, impresii produse de text, recomandări de lectură. Însă, și mai importantă rămâne o altă provocare, și anume cum să-i facem pe elevi să citească în mod consecvent și să o facă din plăcere.

În ceea ce privește strict lectura realizată în școală, soluția ar fi una de compromis, în care să se stabilească, de la începutul anului școlar și de comun acord cu elevii, o listă orientativă care să includă atât propunerile profesorului (marile opere ale literaturii române și universale, adecvate vârstei, fără de care nu se poate construi, spunem noi, o identitate culturală), dar și texte „ușoare”, agreate de copii. La fel, în cadrul cercurilor de lectură (ce nu se supun presiunii programei) se poate realiza foarte ușor dezideratul ca elevii să citească din plăcere, nu din obligație sau pentru notă, să-și facă unii altora recomandări de lectură, să schimbe impresii și, de ce nu, să creeze o „comunitate” (chiar și online) de cititori.

În cele ce urmează, se propune o activitate ce urmărește aceeași grilă de lectură, respectiv aceiași pași de urmat în parcurgerea textului, pentru a observa, comparativ, ce pot face cu un text atunci când li se oferă spre lectură. Valoarea demersului constă în conștientizarea de către elevi a faptului că sunt parte formatoare în procesul propriu de educație. Pe de altă parte, elevii se pot defini ca lectori și au șansa să intre în dialog cu textul.

În acest sens, s-a urmărit procesul de comprehensiune a textului, pornind de la nivelul ludic al actului lectorial. Astfel, s-au surprins punctele de convergență între lectorii-elevi și „obiectul” lecturii, dar și nivelurile specifice ale receptării, care au condus la stabilirea unor etape în dobândirea statutului de cititor, în funcție de experiența de lectură a elevilor, dar și de mediul educativ în care s-au format ca lectori. Dintre obiectivele urmărite, menționăm capacitatea elevilor de a-și identifica propriile calități lectoriale, de a recepta informațiile esențiale ale unui mesaj scris, de a relaționa textul dat cu experiențe socio-culturale proprii, de a identifica aspecte pozitive sau negative semnalate în text, de a formula întrebări de clarificare a mesajului.

EU-CITITORUL: CARTE DE VIZITĂ

1. Nume de cititor (ID):
2. Motto:
3. Citesc (ce?):
4. Citesc (unde?):
5. Citesc (cum?):
6. Citesc (când?):
7. Citesc (de ce?):
8. Cartea/textul de care m-am despărțit cu greu:
9. Cartea/textul care m-a dezamăgit:
10. Aș vrea să fiu ca (personaj/personalitate)..... pentru că.....
11. Textul (lierar sau nonlierar) reprezintă pentru mine:

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Pentru a ne forma o idee cu privire la profilurile de cititori, dar și pentru ca elevii înșiși să se autodefinească în această ipostază, completează – „cărțile de vizită” de cititor.

În urma realizării acestor portrete de lectori, pot fi evidențiate atât categoriile necanonice în care poate fi încadrat fiecare participant la demersul didactic, cât și „oglinnda” în care își văd chipurile de cititori inocenți.

Apoi au citit un fragment de text epic din romanul *Noaptea lupului* de Serge Brussolo și au completat, pe o foaie separată, pe care au trecut doar numele de cititor ales – cel notat pe „cartea de vizită”, câteva date de receptare: de ce le amintește textul, care este ideea centrală a acestuia, selectarea unei secvențe pe care o consideră importantă și motivarea alegerii acesteia, o idee cu care nu sunt de acord, însoțită de justificare, respectiv două întrebări pe care ar dori să le adreseze scriitorului. În acest context, s-au putut stabili „vârstele” lecturii și tipurile de lectori.

Tipologii necanonice de lectori

„Cititorul de basm” este cel care mai crede că lumea este populată de trolci, pitici și spiriduși. El reprezintă vârsta inocenței lectoriale care se oprește la „poveste”, de aceea textul îi amintește de animale fabuloase, de personaje din lumea animalelor. Ideea centrală surprinsă de acesta are în centru figura Ingăi, speriată de pădure, cuprinsă de frig și izolată de familie. Secvențele selectate sunt cele în care este descrisă fata și cele în care se prezintă modul crud de a elimina copiii infirmi. „Cititorul de basm” nu este de acord cu moartea micuților, nici cu răpirea fetei, iar întrebările adresate scriitorului vizează mai mult conținutul textului, majoritatea începând cu „De ce...”

„Cititorul experiențelor de viață” relaționează experiența personajului cu elemente ce configurează existența reală. El reprezintă vârsta conștientizării valorilor sociale, lectura fiind o punte dinspre ficțiune spre realitate. Textul îi amintește de ce a văzut la știri, de frigul iernii, de răufăcători, de războaie, de naziști, de vise rele. Ideea centrală prezentată se raportează la cruzimea vikingilor, suferința copiilor, abandonul acestora, frica personajului, răpirea fetei. Fragmentele selectate sunt mai scurte și explicațiile trimit spre sentimente de compasiune, de tristețe, dar și spre nivelul moralizator „așa se întâmplă dacă nu ești puternic”. Ideile care i-au contrariat țin de nivelul socialului - stilul de viață al vikingilor este inacceptabil, copiii nu au nicio vină că s-au născut așa, nu suportă cruzimea celor puternici față de cei slabi, iar întrebările variază de la nivelul sursei de inspirație, la dorința de a înțelege semnificația titlului sau chiar la ancorarea în real - dacă se bazează pe o experiență de viață.

„Cititorul de filme” raportează textul scris la reprezentări cinematografice. El reprezintă vârsta corelațiilor, a relațiilor între diferite forme ale artei, lectura devenind un punct dintr-o multitudine ce formează personalitatea lor culturală. Astfel, acesta se gândește, citind textul, la filme: cu copii aflați în pădure, urmăriți de sute de umbre; cu copii vânduți ca sclavi, în care există multă suferință; cu o casă părăsită, bântuită; cu duhuri; cu o fetiță care se teme de întuneric; de groază; cu vikingi urâți și o iarnă înfricoșătoare. Ideea centrală surprinsă evidențiază abandonul copiilor, uciderea lor, ura față de slăbiciuni; vinderea și cumpărarea fetei, lipsa de milă. Secvențele selectate au urmărit cruzimea sătenilor, dorința de a nu mai fi uciși copiii, oricine are dreptul să trăiască. E condamnată ideea aruncării copiilor - ce pot deveni utili dacă mai cresc sau pot fi vindecați în timp, naivitatea Ingăi, iar întrebările adresate scriitorului vizează spaima pe care o generează textul, neînțelegerea semnificației titlului, curiozitate legată de continuarea romanului, impactul negativ asupra tinerilor, dar și legate de actul creației literare.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

„Cititorul tragic” vede în text reprezentarea aspectelor negative ale existenței. El se află la nivelul unei suferințe existențiale, determinată de compatibilitatea lectorială cu personajul. Fragmentul i-a amintit de întâmplări stranii despre care a citit, de moarte, de oameni nemiloși, de un moment în care s-a rătăcit în pădure, de copilașii săraci, de copilărie, de iernile friguroase. Ideile de bază, formulate de acest tip de cititor, au fost legate de abandonarea celor slabi, de moarte, de frig. Secvențele selectate au surprins mentalitatea vikingilor, originea fetei, motivația uciderii copiilor, frica Ingăi. El nu fost de acord cu ideea că sunt omorâți copiii, deoarece toți au dreptul la viață sau cu afirmația care face referire la ființele slabe ce sunt sortite morții, pentru că ar trebui să avem grijă de cei slabi și bolnavi. Întrebările adresate scriitorului s-au limitat la nivelul clarificării unor aspecte specifice textului: dacă vikingii erau oameni fără suflet, dacă acei copii diformi nu au dreptul la viață; ce întrebări i-ar fi pus femeii dacă era în locul fetei, câți copii au murit de frig, dacă s-a luptat cineva să salveze acei copii.

Textul-suport

„Noaptea nordică îi îngheța răsuflarea Ingăi. Aburul care îi scăpa printre buze se preschimba în paiete de chiciură de îndată ce-i ieșea din gură. Inga se opri. Pădurea îi părea vie, plină de troli și duhuri rele. Trebuia să facă eforturi ca să reziste panicii care i se insinua în piept. De obicei, nu era fricoasă, dar se temea de lucrurile care mișună în întuneric. Piticii, spiridușii erau gata oricând să le pună la cale o festă răutăcioasă oamenilor.

Mâna înmănușată în piele a doamnei în negru se așeză pe încheietura ei, dându-i de înțeleș că nu trebuia să meargă mai departe. Inga încremeni. Avea șaisprezece ani. Cu două zile în urmă, fusese vândută într-o piață de sclavi de jefuitorii vikingi, care o smulseseră din sânul familiei cu trei săptămâni înainte. Doamna îmbrăcată în negru o cumpărase pe un pumn de argint tăiat în bucăți, care fusese cântărit cu grijă cu balanța, nelipsită de la toate schimburile comerciale.

- Stai, nu mai mișca! șopti femeia. Vor veni. Vin întotdeauna în serile când e foarte frig, pentru că, atunci, copiii mor mai repede.

Inga o privi privi pieziș. Doamna, înfășurată într-o capă neagră cu glugă, se confunda cu întunericul. Abia dacă i se distinge fața albă, frumoasă, dar încremenită, a cărei gură nu zâmbea niciodată.

Inga dădu din cap. Dârdâia de frig și strângea maxilarele să nu-i clănțane dinții. La șaisprezece ani, era zvultă, cu nasul cârn și obraji plini de pistrui. Părul blond, prins în coadă de cal, zburătăcea în aerul înghețat. Aruncă o privire printre trunchiurile copacilor. Un dâmb ocupa centrul luminișului.

- E locul unde-i abandonează, îi explicase stăpâna. Sătenii vin să-și lase aici copiii infirmi ca să-i mănânce lupii. Dar, de cele mai multe ori, mor de frig. Trebuie să fim prudente. Țăranilor nu le place să fie salvați acești plozi. Preferă să-i știe morți și mâncați de sălbăticiunile pădurii.

- De ce? întrebă cu naivitate Inga.

- Pentru că vikingii urăsc slăbiciunea. Dacă le-ar permite infirmilor să trăiască, asta ar însemna pentru ei slăbirea rasei, ar însemna să aducă atingere ordinii naturale a lucrurilor. Iar ordinea naturală cere ca ființele slabe și betege să piară. Așa se întâmplă cu animalele.”

(Serge Brussolo, *Noaptea lupului*)

Povestea lui Harap-Alb: o poveste despre inițiere și devenirea ființei

prof. Andreea-Maria Dănilă

Regăsirea unor motive și teme specifice creațiilor folclorice în operele culte ale marilor scriitori ilustrează întoarcerea permanentă la rădăcinile culturale, naționale, spre care sufletul elevului trebuie deschis pentru a înțelege să-și caute propriile rădăcini și să nu le uite în diferite contexte istorice sau sociale.

O permanentă raportare la propriile rădăcini o ilustrează motivul drumului sau al călătoriei. Drumul este presărat cu obstacole pentru a pune în valoare felul în care „cel plecat” a fost învățat de acasă să se comporte. Pentru a ilustra semnificațiile drumului, se urmărește evoluția personajului din basmul cult, *Povestea lui Harap-Alb* de Ion Creangă. Reperele drumului ilustrează ipostaze în evoluția protagonistului, de exemplu:

Castelul părintesc:

- ◆ reprezintă spațiul familiei în care are loc prima etapă în formarea eroului;
- ◆ este mediul protector în care, fiul cel mic, preia modelul moral al tatălui;
- ◆ pentru a părăsi acest mediu eroul este supus de către tatăl său unei probe inițiatice (secvența deghizării tatălui în pielea de urs) pentru ca neofitul să dovedească superioritatea și curajul (motivul superiorității mezinului, specific basmului popular)
- ◆ în acest context, podul, semnifică despărțirea de mediul protector la familiei și pășirea în lume, unde fiul de crai va trebui să pună în aplicare tot ceea ce a învățat de la tatăl său, dar și să se descopere pe sine în diferite situații și prin întâlnirea cu diferite personaje.

Pădurea:

- este un spațiu întunecat și labirintic;
- ca un spațiu al umbrelor și tainelor presupune rătăcirea, dezorientarea;
- este un loc de inițiere unde eroul se confruntă cu forța malefică a Spânului.

Fântâna:

- ✧ reprezintă o capcană, este un instrument al răului;
- ✧ coborârea în fântână este identică unei morți (coborârea în infern) simbolic fiindcă aici fiul de crai își pierde identitatea: din fiu de crai devine sluga Spânului, sub numele de Harap-Alb. După probele inițiatice pe care le depășește prin apa vie, Harap-Alb își va recăpăta adevărata identitate.

Drumul ce se cere parcurs este presărat cu probe, pe care Harap-Alb trebuie să le depășească pentru a dobândi calitatea de om, dar și pe aceea de bun conducător (în final va moșteni împărăția tatălui său, după ce inițial eroul luase armele, hainele și calul tatălui său, ca un semn că va moșteni un destin eroic).

Motivul probelor inițiatice are în vedere experiențe care pun în valoare înțelepciunea, spiritul practic al eroului, prietenia, bunătatea sufletească, sensibilitatea, mila, sociabilitatea, curajul:

- la Verde-Împărat (motivul celor trei încercări): salățile din Grădina Ursului-ritual de inițiere cu origine totemică; pielea cerbului bătută în nestemate-presupune un ritual străvechi de inițiere în tainele morții și reînvierea naturii; fata împăratului Roșu-inițierea în iubire prin recunoașterea fetei metamorfozate, mitul sufletului-pereche.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

- la Roșu-Împărat: cuptorul, masa, macul, pasărea (motivul metamorfozării fetei de împărat în pasăre) probe pe care le depășește cu ajutorul prietenilor năzdrăvani (monștri prin hiperbolizarea defectelor: Setilă, Gerilă, Flămânzilă, Ochilă, Păsări-Lăți-Lungilă)
- pe lângă cei cinci prieteni, în drumul său, protagonistul întâlnește și alte personaje adjuvante: calul, Sf. Duminică, albinele, furnicile.

Așadar, drumul inițiativ este văzut „un drum spiritual, de perfecționare și purificare, un drum de inițiere, un drum către centru, un drum de la starea de profan la cea de sacru, sfânt (echivalentă alegoric în basm cu cea de împărat).”¹

În sens mitologic, chiar de factură psihiatrică, prin schimbul de identități, în sensul urâteniei morale pe care o întruhidează Spânul, acesta poate fi considerat un dublu al eroului, partea negativă a ființei care trebuie înfruntată: „În același fel cu basmele și cu miturile, relatările unor călătorii extraordinare permit individului să-și organizeze propria viață mentală inconștientă. Locurile ciudate, ființele stranii, probele înspăimântătoare la care sunt supuși eroii călători activează și structurează formațiunile inconștiente într-un adevărat traseu de autocunoaștere. Călătoria inițiativă este corelativul obiectiv al explorării interioare.”²

Pentru o valorificare morală a textului, elevii pot identifica rolul pe care îl are forța răului în conturarea calităților morale ale protagonistului. Întruchipat în diferite ipostaze, răul devine un mobil benefic, conform proverbului „Tot răul spre bine.” Pentru înfruntarea răului, eroul trebuie mai întâi să-l identifice, iar prima „lecție” despre viață pe care elevii o învață din basme este aceea de a ști să recunoască răul și, evident, de a face bine.

Despre a recunoaște răul este sfatul craiului la plecarea fiului: „Numai ține minte sfatul ce-ți dau: în călătoria ta ai să ai trebuință și de răi, și de buni (...).” Sfatul ilustrează și valoarea de model a tatălui, grija, protecția pe care orice copil o caută în imaginea unui părinte. Pe parcursul drumurilor inițiatice, se mai primesc sfaturi bune și ajutor fie de la sfinte (ipostază a înțelepciunii, bunătații, milosteniei), fie de la personajele adjuvante: cal, crăiasa albinelor (adesea înzestrate cu puteri supranaturale), sau chiar de la prieteni (ca un alter-ego al protagonistului).

Spre exemplu, Calul care însoțește eroul în drumul său este un model de înțelepciune, prietenie, devotament, supunere, încredere. Deși în aparență, aspectul fizic îl descrie ca fiind lipsit de calități, din însoțitor, prin puterile fabuloase, devine mentor și confident, gata să îndeplinească dorințele stăpânului, după călătoria interstelară, pentru a-și dovedi puterile magice: „Numai să-mi spui dinainte cum să te duc: ca vântul ori ca gândul?”

Dacă basmul ne învață despre prietenie și devotament, despre respect și fapte bune, tot în basm aflăm ce este răsplata și recunoștința. Fiecare faptă bună este răsplătită cu ajutor sau sfaturi atunci când eroul are nevoie. În aceeași manieră, răul este pedepsit, uneori chiar în note comice și cu fine ironii, tocmai pentru a se ilustra idee că viața e trăită cu încrederea în binele care învinge, fiindcă greutățile au rolul de a șlefui înțelepciunea și calități nebanuite, mai ales răbdarea.

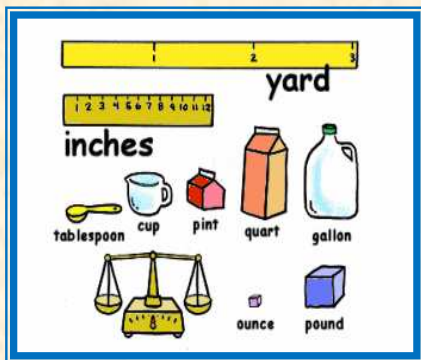
Prin „înțelegerea” drumului alături de protagonist, elevii pot deduce că, în final, acesta deține valorile morale specifice omului, care se regăsesc, așadar, la orice erou sau la orice om, din generație în generație. Recurentă în opera lui Creangă, și în creațiile folclorice, atitudinea etică se reflectă în diverse situații-problemă, toate urmărind să ilustreze și superioritatea morală a celor cinstiți, buni, milostivi, harnici. Omenia sintetizează gândirea populară și transformă protagonistul din statutul de neinițiat (plecat în lume) în ipostaza de om înțelept, care se cunoaște pe sine, dar cunoaște și lumea și probele vieții. Ca un bildungsroman, basmul urmărește evoluția protagonistului din mezin în împărat, motiv pentru care devine un model de comportament uman.

¹ Andrei Oișteanu, *Grădina de dincolo*, apud. Nora Rebreanu Sava, *Povestea lui Harap-Alb*, în vol. Ion Pop (coord.), *Dicționar analitic de opere literare românești*, M-P. Coordonare și revizie științifică: Ion Pop, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2001, p. 402

² Corin Braga, *De la arhetip la anarhetip*, Iași, Editura Polirom, 2006, p.73

Istoria unităților de măsură – Greutăți și lungimi

prof. Daniela Nicoară

evolute ca S.U.A. sau Anglia.

Noțiunea de **lungime** este la fel de veche ca omenirea, omul neîntârziind să dea curs necesității de a stabili **unități de măsură** indispensabile raporturilor cu semenii săi. A fost suficient să se refere la părți ale propriului corp sau la obiecte familiare: **palma, degetul mare, cotul, piciorul, brațul** etc. Deși erau imprecise, aceste unități prezentau avantajul de a fi disponibile oriunde, în orice moment; erau atât de comode, încât au sfidat scurgerea timpului, unele fiind încă în vigoare în țări

Dar care au fost originile unităților de măsură?

Perioada cultivării plantelor și domesticirii animalelor a fost urmată de un puternic avânt al agriculturii și comerțului. Triburile făceau comerț cu alimente indigene, iar în cadrul triburilor „fermierii” realizau schimburi comerciale cu membrii celorlalte „bresle”. Pentru ca schimburile cu un snop de grâu, un sac de semințe sau chiar cu un ciorchine de struguri să fie cinstite, era necesar un sistem de greutăți standardizate. Pe de altă parte, dezvoltarea arhitecturii prin construirea templelor și piramelor necesita un sistem de măsură a dimensiunilor. Se pare că **egiptenii și babilonienii** au fost **primele civilizații** care au creat **standarde de greutate și lungime**. Pentru măsurarea lungimilor, egiptenii s-au folosit de părți ale corpului uman. Multe dintre aceste măsuri sunt cunoscute prin termenii derivați ulterior din latină. Un **cot**, standardul primitiv de lungime cel mai longeviv, folosit pentru prima dată în jurul anului 3000 î.Hr., reprezenta lungimea brațului unui adult de la cot până la vârful degetului mijlociu întins – aproximativ 45 de centimetri în actualele unități de măsură. La fel cum, în sistemul de măsură britanic, un **iard** este subdivizat în 3 **picioare**, iar piciorul este subdivizat la rândul său în 12 **țoli**, la fel și cotul era împărțit în unități mai mici de măsură, folosind tot părți ale corpului, de această dată, **degetul**. Subunitatea de bază a cotului era un deget, ce reprezenta grosimea, nu lungimea acestuia. 28 de degete echivalau cu un cot. **Palma**, deloc surprinzător, era o altă unitate de măsură. O palmă echivala cu patru degete. O palmă plus un deget totaliza 5 degete, sau o mână. Palmele erau combinate pentru a se obține alte unități mai mari, iar degetul era subdivizat într-un mod elaborat, rezultând un sistem de măsură ce a devenit din ce în ce mai complex, însă foarte precis. Dimensiunile **Marii Piramide din Gizeh**, construită de mii de muncitori care aveau cunoștințe arhitectonice minime, prezintă laturi ce variază cu sub 0,05% din lungimea medie – mai precis, o eroare de numai 11,5 centimetri la o lungime totală de 230,12 metri.

Grecii din antichitate au împrumutat elemente ale sistemelor egiptean și babilonian, pe care le-au perfecționat, obținând un sistem propriu; și ei preferau termeni legați de corpul uman. De exemplu, adunau 16 degete pentru a obține un picior, în timp ce 24 de degete echivalau cu un „**cot olimpic**”. Un sistem de greutăți standardizate plecând de la corpul uman nu era practic, deoarece existau prea multe variații naturale pentru a permite raportarea la omul mediu. În schimb, babilonienii au creat un sistem bazat pe obiecte sau podoabe metalice de diferite forme și dimensiuni. Cea mai timpurie unitate de măsură a greutății a fost **mina**; aceste standarde aveau adesea forma unei rațe.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Romanii au făcut eforturi pentru a impune un sistem unic de măsuri valabil pe ansamblul imensului lor imperiu, dar în evul mediu cea mai mare dezordine s-a instalat în acest domeniu: unitățile s-au înmulțit, apoi, sub același nume au luat valori diferite, ajungându-se la situația în care o măsură putea chiar să se dubleze la câțiva kilometri distanță, trecând dintr-o regiune în alta sau în interiorul aceleiași provincii. În 1670, abatele **Gabriel Mouton** a propus un sistem zecimal de măsuri având ca unitate de bază lungimea arcului de meridian echivalent cu un minut. Cei mai mulți savanți care s-au ocupat de această problemă de-a lungul secolelor al XVI-lea și al XVII-lea au propus ca **etalon** lungimea pendulului care, la latitudinea de 45 grade, oscilează într-o secundă.

Revoluția franceză, care a izbucnit în anul 1789, nu s-a soldat doar cu transformarea sistemului francez de guvernare, ci și cu distrugerea multora dintre instituțiile franceze considerate anterior inviolabile. Odată cu căderea **Bastiliei** pe data de 14 iulie a acelui an, regele **Ludovic al XVI-lea** s-a văzut nevoit să accepte formarea unei **Adunări Naționale Constituante** care a realizat multe schimbări. Printre acestea se remarcă adoptarea, în iunie 1790, a **sistemului metric**. În acea vreme, se resimțea necesitatea unor standarde generale, deoarece inconsistența sistemelor naționale reprezenta un handicap important pentru cercetătorii europeni ce doreau să realizeze schimburi de idei și să colaboreze la anumite proiecte. Oamenii de știință francezi au susținut această idee în cadrul Adunării Naționale în aprilie 1790 și, ca urmare, **Academia Științifică Franceză** a primit sarcina de a concepe un sistem metric pentru evaluare. Membrii Academiei au hotărât ca **lungimea meridianului** ce trece prin Paris de la Polul Nord la Ecuator să fie adoptată ca distanță fixă, iar o zecime de milionime din această distanță să fie numită **metru**. Noua unitate de masă, **gramul**, a fost raportată la masa unui metru cub de apă. Au mai fost propuse și subunitățile de o sutime (**centimetru**) și o miime (**milimetru**), precum și supraunități ca mia de metri (**kilometrul**). La 22 iunie 1790, **Laplace** a prezentat etaloanele definitive, în platină, ale metrului și kilogramului. O conferință internațională a instituit în 1875 **Biroul Internațional al Greutăților și Lungimilor**. În 1960, a XI-a Conferință Generală a Greutăților și Lungimilor a abandonat referința la meridian, definind metrul în raport cu un etalon natural, constant, precis: lungimea metrului = 1 650 763,73 lungimi de undă în vid ale unei anumite dungi formate fine a spectrului kriptonului. O altă Conferință, a XVII-a (1983), a redefinit metrul drept parcursul de lumină în vid într-un timp de 1/299 792 458 de secundă. Metrul devine astfel, unitatea principală de măsură pentru lungime, cu multiplii săi: dam, hm, km și submultiplii: dm, cm, mm. Acestea le putem poziționa pe o scară a unităților de măsură pentru lungime care ne ajută să efectuăm transformări într-un mod mai ușor. Ex.: 0,053 km=53 m; 4200 cm= 4,2 dam; 0,285 m = 28,5 cm.

BIBLIOGRAFIE:

- <https://istoriiregasite.wordpress.com>
- <https://ro.m.wikipedia.org/wiki>

PIRAMIDA LUI KEOPS

prof. Daniela Nicoară

Marea Piramidă din Gizeh este localizată pe Platoul Gizeh - orașul Gizeh, necropola anticului Memphis, actualmente parte a capitalei Cairo. Aceasta este singura minune a lumii ce nu necesită descrieri ale istoricilor din antichitate sau ale poezilor. Este singura minune a lumii asupra căreia nu se fac speculații referitoare la formă, mărime și prezentare. Este cea mai veche și, totuși, singura care a supraviețuit timpului. Contrar părerii generale, numai Marea Piramidă a lui Kheops, nu toate cele trei Mari Piramide, se află pe lista celor șapte minuni ale lumii antice. Marea Piramidă din Gizeh a fost cea mai înaltă construcție din

lume mai mult de 43 de secole, până în secolul al XIX-lea, în 1889, când a fost construit Turnul Eiffel. Avea, la început, 146 m (azi 138 m) înălțime, latura de 227 m și cuprinde 2.521.000 m³ de piatră. Fețele piramidei erau placate cu plăci șlefuite din calcar. A fost construită de faraonul Khufu din a IV-a Dinastie, în jurul anului 2560 î.Hr. pentru a servi drept mormânt acestuia.

De-a lungul istoriei, piramidele de la Gizeh au stimulat imaginația oamenilor, aceștia numindu-le „Grânarele lui Iosef” sau „Munții Faraonului”. Când Napoleon a invadat Egiptul, în 1798, mândria resimțită de el atunci a fost exprimată în faimosul citat: Soldats! Du haute de ces Pyramides, 40 siècles nous contemplent („Soldați! 40 de secole ne privesc din vârful piramidei”). În ultimii ani s-au mai descoperit încă trei sau patru camere, în apropiere de camera funerară, într-una fiind corabia regală, iar celelalte sunt în curs de explorare, dezvăluind poate ultimele secrete ale Marii Piramide: tezaurul și mumia faraonului.

Astăzi, Marea Piramidă este inclusă, împreună cu celelalte piramide și cu Sfinxul, în regiunea turistică a Platoului Gizeh. De asemenea, în zona aceasta se află muzeul ce găzduiește misterioasa Barcă Solară, descoperită abia în 1954, lângă partea de sud a piramidei. Această barcă se presupune că a purtat corpul lui Khufu în ultima sa călătorie, înainte de a fi înmormântat în piramidă. Se poate, de asemenea, să fi servit și ca mijloc de transport în viața de apoi, conform credințelor antice egiptene.

Atunci când a fost construită, Marea Piramidă avea 145,75 m înălțime. De-a lungul timpului, a mai pierdut 9 m din vârf. Era acoperită cu piatră șlefuită (o parte se mai vede în vârful piramidei lui Khefren). Unghiul sub care e construită este de 54 de grade și 54 de minute. Fiecare parte a ei este orientată atent spre unul din punctele cardinale locale, adică nord, sud, est și vest. Perimetrul orizontal al fiecărei secțiuni în piramidă descrie un pătrat. Cea mai mare eroare între lungimile laterale este, uimitor, mai mică de 0,1%.

Fiecare bloc de piatră, din cele două milioane în total, cântărește mai mult de 2 tone. S-a sugerat faptul că în cele trei piramide sunt suficiente blocuri de piatră pentru a construi un zid gros de 30 cm și înalt de 3 m care să înconjoare Franța. Suprafața ocupată de Marea Piramidă poate înghiți Catedrala Sf. Petru din Roma, catedralele din Florența și Milano și Catedralele Westminster și Sf. Paul din Londra, toate laolaltă.

Pe fațeta din nord se află intrarea în piramidă. Coridoarele și galeriile duc fie spre camera mortuară a regelui, fie au avut alte funcții. Camera regelui se află în inima piramidei, putând fi accesată numai prin Marea Galerie și un coridor ascensional. Sarcofagul regelui este făcut din granit roșu, ca și pereții interiori ai camerei. Cea mai impresionantă este piatra cu laturi foarte fin șlefuite de deasupra intrării, lungă de peste 3 m, înaltă de 2,4 m și groasă de 1,3 m. Toate pietrele din interior se potrivesc așa de bine, încât nu poți strecura nici un card între ele. Sarcofagul este

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

orientat conform direcțiilor cardinale și este cu numai 1 cm mai mic decât intrarea în cameră. Probabil a fost introdus în timpul construcției.

Au fost propuse noi teorii referitoare la originea și scopul piramidelor de la Giza: observații astronomice, locuri de venerare, structuri geometrice construite de o civilizație demult dispărută. Chiar și teorii legate de extraterestri au fost propuse, fără dovezi clare. Dar, dovezile istorice și științifice copleșitoare sprijină în continuare concluzia că Marea Piramidă, ca și alte mici piramide din regiune, a fost construită de civilizația egipteană de pe malul vestic al Nilului, pentru a servi ca morminte regilor lor.

Herodot a spus că piramida a fost construită în 20 de ani, adică 7300 zile, (Khufu a domnit circa 23 ani) astfel, toate cele 2521000 blocuri de piatră, de peste 2 tone fiecare, au fost urcate pe piramidă în acest timp. Asta înseamnă că, dacă s-a lucrat tot anul în fiecare zi pe întreaga durată de 20 ani, atunci, în medie au fost adăugate 345,4 blocuri de piatră pe zi. Dacă s-a lucrat 8 ore pe zi, atunci s-au adăugat 43,2 blocuri de piatră pe oră, adică aproape 1 piatră de peste 2 tone pe minut. Dacă s-a lucrat 24 ore pe zi, ceea ce e mai puțin probabil, atunci s-au adăugat în medie 14,4 pietre pe oră. Pietrele însă au trebuit tăiate în forma pe care o au, și aduse la fața locului, unele de la câteva sute de kilometri distanță. În încăperea regelui au fost folosite mai multe pietre de până la 80 tone fiecare, și probabil nu a fost ușor pentru egipteni să le ridice până în inima piramidei la 50 metri peste sol. Majoritatea pietrelor au însă în jur de 2500 kilograme, așa că dacă s-au înghesuit 20 de persoane în jurul pietrei care are în medie 127 cm x 127 cm x 71 cm, și fiecare a ridicat 125 kilograme, atunci cele 20 persoane cărând 125 kilograme fiecare au trebuit să urce treptele de 71 cm înălțime pentru a urca piatra pe piramidă. Deși în Egipt sunt peste 60 de piramide, doar cele 3 piramide de la Gizeh sunt construite cu pietre așa mari.

Deși aparent piramida are patru laturi, de fapt ea are opt laturi. O fotografie făcută din întâmplare de generalul de brigadă Groves și publicată pentru prima oară în 1929 arată o „latură” a piramidei împărțită în două, așa cum apare ea în bătaia soarelui. Prin urmare, Marea Piramidă are opt laturi și nu patru, dar acest efect de împărțire nu este vizibil cu ochiul liber.

Matematicienii care au studiat Marea Piramidă a lui Keops au ajuns la concluzia ca această piramidă a fost construită de o civilizație foarte avansată (poate chiar superioară nouă), care deținea cunoștințe deosebite de matematică, astronomie, geofizică, cunoștințe pe care le-a aplicat în proporțiile acestei piramide. Se crede că egiptenii au moștenit aceste cunoștințe extrem de avansate de la atlanți (locuitorii misterioasei Atlantida).

Iată câteva dintre amănuntele care i-au făcut pe piramidologi să ajungă la concluzia că Marea Piramidă de la Gaza (Gizeh) este o adevărată bancă complexă de date din domeniul matematicii și astronomiei:

- Piramida lui Keops este situată exact pe paralelă de 30 de grade – paralela care desparte uscatul de ape în proporții egale.
- Distanța de la Pământ la Soare este de 90 de milioane de mile engleze, adică de 1 miliard de ori cât este înălțimea Marii Piramide de la Gaza (145,75 metri = 0,09 mile). Astfel, între planetă noastră și astrul zilei încap 1 miliard de Piramide ale lui Keops, socotind depărtarea la data de 17 februarie (aceasta variază între anotimpuri).
- Fiecare față a Piramidei lui Keops este atent orientată spre câte un punct cardinal (N, E, S și V).
- Cele două diagonale ale pătratului care formează baza Piramidei lui Keops, prelungindu-se spre NE și NV, coincid cu limita răsăriteană și cea apuseană a Deltei Nilului.
- Diagonalele prelungite ale Marii Piramide de la Gaza trec prin inimile tuturor continentelor ca niște solii ale centrului bazei.
- Inginerii lui Napoleon au observat că meridianul care trece prin vârful Piramidei lui Keops împarte Delta Nilului în două sectoare cu arii egale, fiecare sector având un unghi la centru

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

de 45 grade. Mai mult decât atât, acesta este meridianul ideal, deoarece traversează cele mai multe continente și împarte întregul uscat de pe glob în 2 părți egale.

- Ocupând Egiptul, englezii au măsurat Piramida lui Keops (evident, cu măsurile lor de lungime) și au obținut că o latură a bazei Marii Piramide de la Gaza are 365 de coți și aproape un sfert, adică exact zilele dintr-un an.
- Cercetătorii geofizicieni au ajuns la concluzia că cotul utilizat de constructorii Marii Piramide de la Gaza este unitatea de măsură ideală, deoarece este a zece-milioana parte din raza polară a Pământului (care are 6.356,7 km). Metrul – pe care îl utilizăm noi ca unitate de măsură – este dedus greșit dintr-un grad oarecare al meridianului, într-o vreme când nu se știa că Pământul nu este un glob perfect. De aceea, metrul nu reda numeric proporțiile Universului, pe când numărul de coți ai înălțimii Piramidei lui Keops exprima milioanele de kilometri ai distanței dintre Pământ și Soare – distanța fără de care nu s-ar putea efectua celelalte măsurători cosmografice în ceea ce privește spațiul, timpul, materia, energia. Astfel, unitatea de măsură cosmografică este ascunsă în Marea Piramidă de la Gaza.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ <https://bphasdeu.ro>
- ✓ <https://ro.m.wikipedia.org>wiki>

EFICIENȚA COMUNICĂRII ÎN ACTUL DIDACTIC

prof. Maria Cibu

„Limbaajul uman ascunde mult mai mult decât definește. Terenul dintre ascultător și vorbitor este instabil, plin de miraje și capcane.”

G. Stiner

Comunicarea a devenit în a doua jumătate a secolului XX acțiunea umană cea mai vizibilă, cea mai valorizată și cea mai studiată. Societatea în care trăim este o societate a comunicării deoarece se insistă tot mai mult pe rafinarea și multiplicarea mijloacelor de comunicare; nu peste mult timp vom putea afirma că trăim în era comunicării tehnologice.

A comunica înseamnă „a fi împreună”, a împărtăși și a te împărtăși, a realiza o comunicare de gânduri, simțire, acțiune.

În sens general, prin comunicare se înțelege procesul interactiv de transmitere și recepționare a mesajelor, proces care implică un emițător, un mesaj, un canal de comunicare, un receptor și un răspuns.

Prin definiție comunicarea este modalitatea fundamentală de interacțiune psihosocială a persoanelor, interacțiune ce presupune realizarea unor schimburi informaționale prin intermediul unor simboluri și semnificații social generalizate în vederea conservării stabilității sau, după caz, a obținerii unor modificări atitudinal-comportamentale la nivelul unui individ sau a unui grup.

Comunicarea educațională este cea care mijlocește realizarea fenomenului educațional în ansamblul său, iar comunicarea didactică apare ca o formă particulară, obligatorie în vehicularea unor conținuturi determinate, specifice unui act de învățare sistematică.

Comunicarea didactică se poate structura pe ideea că este o comunicare intrumentală, direct implicată în susținerea unui proces sistematic de învățare în care nu apar reacții de conținut (centrată pe dobândire de cunoștințe sau deprinderi, motivații, etc.) de cadru instituțional (poate exista comunicare didactică înafara procesului de învățământ) sau privitoare la parteneri.

Deci, comunicarea este procesul de transmitere a informației de la emițător la receptor, este un proces informațional. Dar pentru că procesul educațional nu este unul simplist, pentru că numeroase din componentele sale au structuri complexe, actul predării presupune o serie de acțiuni specifice. După alegerea materialului faptic, profesorul trebuie să se concentreze asupra modului în care va prezenta noțiunile, asupra comunicării, care în aceste condiții nu este una obișnuită, ci o formă specifică. Prin ea trebuie să atingă anumite obiective, să vehiculeze un conținut care să fie receptat de elevi, să producă modificări ale personalității elevilor la nivel cognitiv, afectiv, atitudinal, acțional.

Caracterul didactic al comunicării este dat de respectarea legităților presupuse de un act sistematic de învățare cu o condiție ca „personajul-resursă” să depășească statutul de informator.

Schema oricărei comunicări cuprinde: *factorii comunicării, distanța* dintre aceștia și *dispoziția așezării lor* (ambele importante pentru particularitățile *canalului de transmitere a mesajului*), cadrul și contextul instituționalizat, tipul de cod, situația enunțiativă, repertoriile active sau latente ale emițătorului-receptor, retroacțiunile practicate, elementele de bruiaj.

Codurile comunicării didactice sunt verbal, nonverbal, paraverbal, mixtă; după natura partenerilor poate fi o comunicare interpersonală, în grupuri mici, publică; statutul poate fi formal, informal, pe verticală, subiectivă, întâmplătoare; după natura conținuturilor, comunicarea didactică poate fi științifică, atitudinală, operațional-metodologică.

În cadrul comunicării didactice au loc schimburi de mesaje semantice (informații, cunoștințe) și ectosemantice (atitudini, convingeri); schimbul de mesaje se realizează între educator și elev, între personalitatea formată a educatorului și personalitatea educatului. De aceea, comunicarea didactică stă la baza procesului de predare - asimilare a cunoștințelor și cere o selecție documentată și justificată a conținuturilor educaționale. Emițătorul și receptorul sunt elevul și cadrul didactic,

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

aflați în posibilitatea de schimbare a statutului; între ei se interpune canalul de comunicare, pe care circulă un mesaj transpus într-un cod comun, interiorizat (limba) la care se adaugă elementele paraverbale și nonverbale. Mesajul este supus unor procese de codare și decodare prin care se asigură înscrierea lui în vocabularul elevului. Dificultatea constă chiar în această traducere a mesajului în limbajul operațiilor concrete, sau performale care-l poate depărta pe elev de profesor. Codul folosit (sistemul de semne lingvistice) cunoaște o triplă situație: prima la nivelul codului lingvistic, a doua la cel didactic, al treilea la nivelul codului specific. Mesajul oral este purtat pe undele sonore, iar mesajul scris este textul tipărit, mesajul afectiv este transmis de gestică, mimică, subtextul emotiv al vorbirii. Calea de comunicare este multimodală: auditivă, vizuală, tactilă, olfactivă.

Comunicarea în clasă are specificul său, determinat de cadrul instituțional și de activitatea dominantă-învățarea. Literatura de specialitate subliniază caracteristici ca:

- Dimensiunea explicativă a discursului didactic este pronunțată prin înțelegerea celor transmise, premisă a învățării eficiente;

- Structura comunicării didactice conform logicii pedagogice, facilitând înțelegerea unui adevăr și nu simpla lui enunțare. Profesorul trebuie să facă „eforturi speciale” pentru ca adevărurile să fie înțelese și acceptate de copii;

- Rolul activ al profesorului față de conținuturile științifice cu care va opera acțional ca un filtru ce selectează, personalizează programa școlară și manualul;

- Pericolul transformării autorității de statut asupra conținuturilor, sub forma argumentului autorității;

- Comunicarea didactică să fie combinată sub cele două forme verbale: orală și scrisă (alte particularități: de ritm, de formă, de conținut);

- Personalizarea comunicării didactice face posibilă ca același cadru instituționalizat, conținut, potențialul uman să fie exploatat și explorat diferit și cu rezultate diferite de profesori diferiți.

Pe lângă cele prezentate, se poate enumera o altă serie de trăsături care creează un univers specific comunicării didactice:

- Ritualizarea și norme nescrise prezente permanent („Nu vorbi neîntrebat!”, „Ridică-te în picioare când răspunzi!”);

- Combinarea permanentă a comunicării didactice cu cea orizontală în forme organizate sau spontane;

- Subordonarea finalităților obiectivului didactic propus duce la limitarea partenerilor educaționali de a alege conținuturi ad-hoc;

- Dominarea comunicării verbale de către profesor.

Așa cum am mai arătat, comunicarea didactică este un act informațional. Transmiterea informației este un schimb simbolic. Comunicarea verbală conduce actul învățării. Ea facilitează achiziționarea de cunoștințe, informații din diferite domenii cu scopul dobândirii culturii generale, de specialitate, a atitudinilor și a convingerilor intelectuale, morale, se formează și se consolidează trăsături pozitive de caracter, are un finalism accentuat în scopuri și obiective educaționale.

Structura comunicării didactice se face conform logicii pedagogice. Profesorul trebuie să facă eforturi pentru ca prezentarea informațiilor în actul comunicativ didactic să acorde prioritate logicii pedagogice. Comunicarea didactică este dominată de profesor, în cea mai mare parte, la care se asociază și tutelarea de ansamblu a actului educativ. Profesorul trebuie să dea dovadă de competență comunicativă aceasta constând în abilitatea de a utiliza codurile limbajului educațional (lingvistic, didactic, specific) în combinații adecvate situațiilor de învățare. Profesorul trebuie să fie capabil să utilizeze limbajul ca mijloc principal al educației. Coordonatele unui limbaj corect ar fi: bogat, stil, vocabular, orientat la subiect, emoțional, mobilizator, simplu, inteligent, încheșat, plăcut auzului, nuanțat, curgător, plastic, scriere lizibilă. Datorită exploziei de informații profesorul trebuie să fie capabil să le prelucreze. De aici, o variabilă importantă a succesului educației fiind comunicarea, iar în cadrul ei, dialogul profesor-elev.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Prin caracterul instrumental, comunicarea didactică înglobează fenomenul de retroacțiune, prezent prin două forme: feedback-ul și feedforward-ul.

La modul general feedback-ul este modalitatea prin care finalitatea redevine cauzalitate, iar modalitatea prin care anticiparea finalității redevine cauzalitate este o retroacțiune de tip feedforward.

Din perspectiva comunicării didactice (feedback-ul) poate fi privit ca fiind comunicarea despre comunicare și învățare. Actul didactic impune existența unui feedback care aduce informația de la receptor la emițător și reglează activitatea de transmitere a informației și celălalt feedback reglează activitatea dominantă a celui din urmă (emițătorul).

În cazul comunicării didactice dominantă pentru receptor este activitatea de învățare. Profesorul nu comunică doar pentru a informa, ci pentru a crea premisele unor schimbări în ceea ce elevul „știe”, „vrea”. La rândul său, elevul nu este doar receptorul de informație, ci persoană disponibilă la transformarea prin acțiune a informației primite. Dacă situația comunicării permite o prezență optimă a fiecăruia din cele două feedback-uri se poate constata:

- ✓ Creșterea eficienței actului învățării;
- ✓ Instalarea unui climat securizant pentru profesor și elevi;
- ✓ Ameliorarea relației interpersonale între cei implicați în actul didactic.

Particularizat, pe ciclul preprimar, comunicarea didactică nu vizează numai activități de educare și dezvoltare a limbajului sub aspect fonetic și lexical. Activități ca: povestiri create de copii „O zi în parc”, „Caută drumul cel bun”, „O întâmplare hazlie”, etc. trezesc interesul copiilor în a prezenta prin analogie sau transpunere în rolul personajului a sentimentelor și trăirilor proprii; jocuri didactice „E ziua păpușii”, „Grădina zoologică”, „Hai să facem o poveste”, etc., copiii învață să-și dezvolte stima de sine, învață să coopereze, să se solidarizeze atât cu eroii imaginari, cât și cu colegii din grupă în rezolvarea de probleme sau realizarea unor performanțe competitive; jocurile pe arii de stimulare dau posibilitate copiilor să-și dezvolte propriul EU prin scenariile improvizate și imaginația creatoare de care fac uz în derularea unor activități și jocuri. Eficacitatea actului comunicativ este cu atât mai mare cu cât educatoarea dă dovadă de empatie, acceptă asertivitatea în comunicare și dă dovadă de un tact pedagogic bine conturat.

Aspectele supuse analizei converg spre ideea interpretării comunicării didactice ca fiind una dintre resursele majore ale procesului instructiv-formativ. Ea se înscrie în cadrul conținuturilor latente ale procesului formativ, fiind, prin maniera și nivelul realizării sale, o sursă de potențare sau diminuare a conținuturilor formale. Perceperea tot mai exactă a potențialului și ponderii pe care actul comunicativ îl joacă în actul didactic este susținută de ideea că, astăzi, proiectarea și managementul comunicării apare ca principii de bază ale design-ului educațional.

Profesorul cu vocație știe că a fi preocupat de conștientizarea, supravegherea și îmbogățirea conduitei sale comunicative este o cerință elementară, mai ales că „nu tot ce intenționăm reușim să spunem, nu tot ce spunem se aude, nu tot ce se aude se și înțelege, se înțelege și ce nu spunem, iar ceea ce se înțelege nu depinde de noi ce devine”(L. Șoitu).

BIBLIOGRAFIE

Băban, A.	Consiliere educațională, Cluj-Napoca 2001
Cosmovici, A., Iacob, L.	Psihologie școlară, Editura Polirom Iași, 1999
Cucoș, C.	Pedagogie, Editura Polirom Iași, 2002
Chiș, V.	Pedagogia contemporană - Pedagogia pentru competențe, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2005
	Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii

Utilizarea tehnologiei informației și a comunicațiilor în proiectarea activității de predare

prof. Dana Cârcoană

Tehnologia informației și comunicațiilor oferă căi pentru optimizarea procesului de predare prin eficientizarea strategiilor didactice. Integrarea tehnologiilor informatice și comunicaționale (TIC) în procesul de predare-învățare-evaluare a devenit în ultimele două decenii o prioritate a politicilor educaționale pe toate meridianele lumii întrucât se deschid noi orizonturi pentru practicarea educației: facilitarea proceselor de prezentare a informației, de procesare a acesteia de către elev, de construire a cunoașterii.

Tehnologia multimedia (MM) oferă utilizatorului diferite combinații între imagine, sunet, voce, animație, video, iar tehnologia hipermedia (HM) combină multimedia cu hypertextul, facilitând navigarea fără obstacole între diferite tipuri de date: texte, sunete, imagini fixe, imagini animate.

Rolul cadrului didactic din învățământul tradițional, de transmițător al informației, se poate transforma în cel de facilitator al învățării prin regândirea propriei misiuni: crearea unui ambient (scop, informații, resurse, strategie) care să-i permită elevului să-și construiască/dezvolte cunoașterea, cu ajutorul TIC.

Utilizarea computerului a condus la dezvoltarea unui sistem de instruire flexibil, cunoscut sub numele de instruire asistată de computer (IAC). Această flexibilitate se datorează elaborării softului educațional - program proiectat să rezolve o sarcină/problemă pedagogică, adică softul proiectat pentru a fi utilizat în instruire/învățare. La începuturile instruirii asistate de calculator dominau programele de tip drill-and-practice - valorifică resursele dezvoltate prin exercițiu și algoritmizare, însă ultima perioadă este marcată prin softuri complexe - care încurajează construcția activă a cunoștințelor, asigură contexte semnificative pentru învățare, promovează reflecția.

Softurile educaționale pot fi grupate în mai multe categorii:

- **Softurile interactive pentru însușirea unor cunoștințe noi.** Acestea creează un dialog între elev și programul respectiv. Interacțiunea poate fi controlată de computer (dialog tutorial) sau de elev (dialog de investigare). În primul caz, „drumul” elevului este dirijat de computer. De regulă, softul este construit pentru a-l conduce pe elev, pas cu pas, în procesul de învățare după o strategie stabilită de proiectantul softului.

Softul de investigare folosește o altă strategie: elevului nu i se indică o cale de parcurs (informațiile deja structurate), ci un mediu de unde acesta poate să-și extragă toate informațiile necesare pentru rezolvarea sarcinii, pe baza unui set de reguli; calea parcursă depinde într-o mare măsură atât de nivelul propriu de cunoștințe al elevului, cât și de stilul de învățare.

- **Softuri de exersare (Drill-and-Practice).** Cu ajutorul acestor softuri se realizează exersarea individuală pentru însușirea unor date, procedee, tehnici sau formării unor deprinderi specifice; acestea sunt, de obicei, un supliment al lecției tradiționale. Aceste softuri ajută profesorul să realizeze activitățile de exersare astfel încât fiecare elev să lucreze în ritm propriu și să aibă mereu aprecierea corectitudinii răspunsului dat.

- **Softurile de simulare** permit reprezentarea controlată a unui fenomen sau sistem real, prin intermediul unui model cu comportament analog. Se oferă astfel, posibilitatea modificării unor parametri și observării modului cum se schimbă comportamentul sistemului.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Scopul simulării este de a ajuta elevul în crearea unui model mental util permițând acestuia să testeze în mod sigur și eficient comportarea sistemului în diverse situații.

Simulările pot conține o prezentare inițială a fenomenului (procesului sau echipamentului), ghidează activitatea elevului; oferă situații practice pe care elevul trebuie să le rezolve și atestă nivelul de cunoștințe și deprinderi pe care acesta le posedă după parcurgerea programului de instruire.

▪ **Softuri pentru testarea cunoștințelor.** Specificitatea acestora depinde de mai mulți factori - momentul testării, scopul testării, tipologia interacțiunii (feedback imediat sau nu). Aceste softuri apar uneori independente, alteori făcând parte integrantă dintr-un mediu de instruire complex; secvențe de testare pot exista și în alte tipuri de softuri, în dependență de strategia pedagogică și sunt destinate pentru a măsura progresul în învățare.

▪ **Jocuri educative.** Softuri care sub forma unui joc - atingerea unui scop, prin aplicarea inteligentă a unui set de reguli - îl implică pe elev într-un proces de rezolvare de probleme. De obicei se realizează o simulare a unui fenomen real, oferindu-i elevului diverse modalități de a influența atingerea scopului.

Jocul didactic reprezintă o metodă de învățământ în care predomină acțiunea didactică simulată.

Profesorul trebuie să cunoască diferența dintre un soft educațional (în accepția clasică a IAC) și un soft utilitar sau soft tematic; numai softul educațional (IAC) cuprinde în el și o strategie pedagogică (concretizată în sarcinile de lucru) care determină modul de interacțiune al elevului cu programul: **această interacțiune, a cărei specificitate este determinată de obiectivele urmărite, produce învățarea.**

Softurile tematice pot fi utilizate în demersul instruirii, numai că, pentru aspecte punctuale ale demersului didactic. Un soft tematic cuprinde informația structurată în jurul unui domeniu, fenomen, eveniment etc.; astfel de softuri pot oferi date, procedee, simulări, dar nu se adresează unei anumite categorii de utilizatori, care urmăresc un anumit obiectiv. Profesorul este cel care decide modul în care elevii vor interacționa cu ceea ce poate oferi un soft tematic. Aceste softuri prezintă un conținut disciplinar și pot fi utile în instruire, ca urmare, se folosește și pentru ele sintagma de „softuri educaționale”, deși ele nu dispun de atributul „educațional”, deoarece nu integrează o strategie conținând sarcini de lucru care să producă învățarea. Și softurile utilitare – editoare de texte, tabele matematice, instrumente grafice etc. – pot fi folosite în practica procesului educațional.

BIBLIOGRAFIE

1. *** (2002). Ghid metodologic pentru aplicarea programelor de liceu. Aria curriculară Matematică și Științe ale Naturii. București: Aramis Print.
2. *** (2007) Programul Intel-Teach. Cursul Intel Teach – Instruirea în societatea cunoașterii. Versiunea 10, p. 2.31
3. *** (2002). Tehnologia informației și a comunicațiilor în procesul didactic – gimnaziu și liceu. Ghid metodologic. București: Aramis Print.
4. Anderson, L. & Krathwohl D. R. (eds.). (2000). Taxonomy for Learning, Teaching and Assessing. A Revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives. New York: Allyn & Bacon.
5. Radu, I. T. (2000). Evaluarea în procesul didactic. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Jocurile copilăriei

*prof. pentru învă. primar,
Maria Crăciun*

Rațele și vânătorii

Toți jucătorii se împart în două grupe: rațe și vânători. 2 copii sunt vânătorii, iar restul sunt rațele. În fiecare capăt al spațiului de joacă se află câte un vânător, care nu are voie să intre în spațiul de joacă, deoarece acolo se află rațele. Vânătorii au rolul de a vâna rațele cu mingea. Când un jucător care este rața este atins cu mingea, acesta iese din joc. Ultima rață rămasă în joc trebuie atinsă cu mingea de vânători din maximum atâtea încercări câți ani are. Dacă vânătorii nu reușesc, jocul se mai face o dată cu aceiași vânători.

1,2,3 la perete stai

Unul dintre jocurile copilăriei ce se poate juca afară cu cât mai mulți jucători.

Se numără jucătorii și se alege cel care va sta primul cu fața la perete. Restul jucătorilor vor sta la mai mult de 3 metri în spatele celui care stă la perete, iar jocul începe atunci când jucătorul va spune: „1,2,3 la perete stai”. În tot acest timp, ceilalți jucători vor încerca să se apropie cât mai mult de perete, iar după ce jucătorul de la perete va spune „stop”, el se va întoarce cu fața la restul jucătorilor și cine este prins încă în mișcare, este trimis înapoi la linia de start.

Șotron

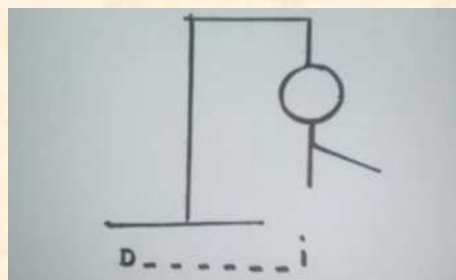
Fiecare participant la joc își alege o piatră mică și cu aceasta trebuie să arunce pe rând în interiorul fiecărei căsuțe. El va merge într-un picior pentru a recupera piatra și se va întoarce la locul său fără să atingă vreo linie din șotronul desenat. Se continuă aruncarea până se ajunge la ultima căsuță desenată. În cazul în care participantul la joc a atins vreo linie a cadranului, acesta pierde jocul și vine alt copil în locul lui. Câștigă jocul șotron cel care a reușit să arunce piatra în toate căsuțele de la start până la final.

Spânzurătoarea

Este unul dintre cele mai populare jocuri ale copilăriei care necesită doar doi participanți și o hârtie.

Unul dintre jucători se va gândi la un cuvânt și va scrie pe foaie prima și ultima literă a cuvântului. Celălalt jucător va trebui să spună pe rând litere din alfabetul limbii române. Dacă litera spusă de el este corectă, atunci se va trece în spațiile goale care completează cuvântul. Dacă litera este greșită, jucătorul desenează o diagramă și o completează formând un „omuleț spânzurat”.

Mima

Un joc extrem de haios ce poate fi jucat în cât de mulți jucători se vrea. Mima se poate juca atât individual, cât și în echipă.

Pentru mimă se pot alege diferite teme, de la animale, celebrități, obiecte, flori, etc. Persoana aleasă să mimeze va interpreta un rol prin limbajul nonverbal, iar celelalte persoane care participă la joc, trebuie să ghicească ce anume mimează aceasta. Cel care ghicește ce a mimat, va prelua ștafeta și va continua să mimeze.

Telefonul fără fir

Un joc extrem de amuzant ce poate fi jucat în cât de mulți jucători este posibil.

Toți jucătorii se așază în linie, iar primul participant la joc îi suflă celui de lângă un cuvânt la ureche. Cuvântul se transmite foarte încet de la un jucător la altul, iar ultimul trebuie să spună cu voce tare care este cuvântul pe care l-a auzit și se va vedea dacă este același cu cel pe care l-a spus prima persoană care a început jocul.

De-a v-ați ascunselea

Pe rând, unul dintre jucători va sta cu ochii închiși, acoperiți cu mâinile, și numără până la un număr care s-a decis de comun acord. Cât timp se numără, ceilalți jucători se ascund. După ce se termină de numărat, după clasică propoziție „cine nu e gata, îl iau cu lopata”, se începe căutarea celorlalți participanți la joc. Imediat cum găsești pe cineva sau îl recunoști, trebuie să te întorci în locul în care ai numărat și rostești numele celui pe care l-ai văzut. Însă, dacă cel pe care l-ai văzut aleargă mai repede și ajunge înaintea ta în locul respectiv, atunci el scapă și nu este eliminat din joc. Activitatea continuă până ce sunt descoperiți toți jucătorii, iar cel care a fost prins ultimul, va număra tura viitoare de joc.

Omul negru

Un joc ce poate fi jucat în orice spațiu exterior cu minim 4 jucători cu vârsta peste 4 ani și pentru care nu ai nevoie de niciun accesoriu de joc. Participanții la joc se numără și se alege cine va fi primul Omul negru. Cel ce este ales, își va alege la rândul lui un ajutor dintre ceilalți jucători. Astfel, Omul negru împreună cu ajutorul lui, se îndepărtează de restul jucătorilor și își aleg un număr de la 1 la 10. Omul negru rămâne pe loc, iar ajutorul lui se întoarce la restul jucătorilor. Toți ceilalți jucători, fără Omul negru, formează un cerc, se țin de mână și cântă: „Ora 1 a sosit, Omul Negru n-a venit. Ora 2 a sosit, Omul Negru n-a venit”. Jucătorii vor continua să cânte până când ajung la ora stabilită de Omul negru. Când se ajunge la ora respectivă, ajutorul va cânta: “Ora x a sosit, Omul negru a venit”. Toți jucătorii va trebui să fugă, inclusiv ajutorul, pentru a nu fi prinși de Omul negru. Cel care este prins devine Omul negru și jocul se reia.

Methoden, Techniken und moderne Unterrichtsmittel für den Deutschunterricht

prof. Annemarie Botta

Unter dem Begriff Unterrichtsmethode versteht man das Verfahren und die Formen, denen entsprechend sich Lehrende und Lernende im Unterricht verhalten. Das methodische Handeln der Lehrenden und Lernenden besteht in einer zielgerichteten Arbeit und einer sinnvollen Verständigung. Der bekannte Didaktiker Hilbert Meyer ist der Meinung, dass der Inhalt die Methoden bestimme, dass die Methode des Unterrichts den Inhalt bestimmt und dass die Unterrichtsinhalte und Unterrichtsmethoden in Wechselwirkung zueinanderstehen.

Natürlich kann man nicht schreiben lernen, ohne ein Schreibgerät in die Hand zu nehmen. Ebenfalls sagt er in der zweiten These „Die Methode des Unterrichts bestimmt den Inhalt“, dass durch verschiedene Unterrichtsmethoden der Inhalt verändert wird, sodass auch andere Ergebnisse zustande kommen können. Der Unterrichtsinhalt ist die Verständigung zwischen den Lehrenden und den Lernenden, die zielgerichtete Arbeit, sowie die Interaktion und die sprachliche Verständigung. Die Unterrichtsinhalte werden von den Lehrern und Lernenden erarbeitet. Jede Unterrichtsmethode hat einen Anfangspunkt, Etappen und führt zu einem Ziel. Am Schluss kann man feststellen, ob die Methoden zielorientiert eingesetzt worden sind. Ein methodisches Handeln im Unterricht, betrifft Lehrende sowie auch die Lernenden.

Es sind dabei fünf Aspekte zu beachten, die eng miteinander verknüpft sind, und zwar:

- o die Ziele
- o der Inhalt
- o die Sozialformen
- o die Handlungsformen
- o Die Zeitdimension

Die moderne Gesellschaft, fordert dazu auf im Unterricht neue Unterrichtsmethoden und Techniken zu benutzen und fördert dieses auch.

Viele Lernenden haben diese Mittel zur Verfügung – Computer, interaktive Tafeln, Whiteboards (weiße Tafeln), Flipcharts u. a. Wenn man heute als Lehrkraft arbeiten will, muss man schon einige Grundkenntnisse am PC haben. Viele Lehrkräfte weigern sich, diese Mittel zu verwenden, aus verschiedenen Gründen. Sei es, dass sie Angst haben, etwas Neues zu probieren oder sie haben nicht genügend Ideen für neue Unterrichtsmethoden. Natürlich benötigt ein Lehrender viel Zeit, um eine kreative, schülerzentrierte Unterrichtsstunde vorzubereiten. Wenn man jedoch moderne Unterrichtsmethoden verwendet, wird der Unterricht für die Lernenden interessanter und attraktiver.

Man kann gerade bei Fremdsprachen beginnen, weil in einem Fremdsprachenunterricht bestehen viele Möglichkeiten, den Lernenden durch Spiele neue Kenntnisse zu vermitteln. Die Lernenden wollen nicht nur den ganzen Tag in ihren Bänken sitzen und zuhören, wie der Lehrer ihnen etwas Langweiliges sagt. Bei den modernen Unterrichtsmethoden werden ihre Phantasie und Wissbegier geweckt. Gewiss gibt es viele Möglichkeiten, wie man das machen kann.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

In der Geschichte des fremdsprachlichen Unterrichts wurden zahlreiche Methoden entwickelt. Die Entwicklung der Unterrichtsmethoden spielt eine wichtige Rolle, sowohl für den Lernenden als auch für den Lehrer.

Ich habe mir vorgenommen einige moderne, neue Unterrichtsmethoden anzuwenden, damit die Lernenden leichter verstehen, der Unterricht attraktiver wird und abwechslungsreicher. So können die neuen Kenntnisse leichter vermittelt werden, aber auch der Unterricht kann wieder interessant sein. Der Aufbau einer gelungenen Stunde soll schülerzentriert sein und nicht den Lehrenden im Mittelpunkt haben. Der Lehrende soll im Unterricht nur ein Moderator, Berater sein. Im Grammatikunterricht kann die Kommunikation eher begrenzt stattfinden und es wird empfohlen, verschiedene innovative Methoden zu verwenden, um die Lernenden zu motivieren, auch während des Grammatikunterricht aktiv Deutsch zu sprechen.

Hier sind einige Methoden zu erwähnen:

- Brainstorming
- Buchstabieren
- Didaktische Spiele
- Rollenspiele
- Obstsalat
- Fünf-Finger-Methode
- Wortkasten
- Die Projektmethode

Adaptarea la grădiniță sau școală

prof. învă. preșcolar Monica Viorica Cibu

Începerea grădiniței sau tranziția către școală sunt etape majore în viața unui copil, în care se va confrunta cu un mediu nou, reguli, adulți și copii noi și poate fi o provocare pentru cel mic. Fiecare etapă are solicitările sale, anxietățile sale - verbalizate sau nu și va fi însoțită de potențiale probleme pentru care părinții trebuie să fie atenți. În acest articol vom parcurge pregătirea pentru a începe o nouă etapă, primele zile și săptămâni de adaptare la grădiniță sau școală și ce semne este bine să urmărești la copilul tău pentru a surprinde o problemă cât mai rapid.

Pregătirea

Este întotdeauna o idee bună să îți pregătești copilul pentru ceea ce va urma. Fie că urmărești adaptarea la grădiniță sau la școală, începe cu câteva săptămâni înainte de eveniment. Oferă-i toate detaliile și pune accent pe lucrurile pozitive: cum se va juca, poate sunt jucării noi, că va avea parteneri de joacă mai mulți decât în vacanță. Pentru începerea școlii, poți apela și la mândria copilului: cât de mare este, cum va arăta tuturor ce bine știe să citească literele, numere, țină minte cântecele, etc. Nu trebuie să așezi copilul la masă și să discutați jumătate de oră despre asta, ci amintește-i frecvent, pe parcursul vacanței, ce va urma să facă în curând.

Este foarte util să îi arăți clădirea în care va merge, chiar dacă este închisă sau nepopulată, drumul pe care îl veți urma pentru a ajunge acolo. Dacă ai ocazia să intri, poți explora sălile pentru a-i oferi un sentiment de familiaritate odată ce va începe.

Pentru copiii de grădiniță, familiaritatea poate fi menținută aducând o jucărie preferată. La școală, alege din timp, implicând copilul în proces, ghiozdanul, uniformă și alte obiecte de care va avea nevoie.

Primele zile de grădiniță

Este normal ca anxietatea de separare de părinți să apară, mai ales la începerea grădiniței. Copiii, ca și noi toți, folosesc experiențele anterioare pentru a ști ce să facă în situații noi. Dacă vezi că este reticent să se desprindă de tine, amintește-i cum a rămas peste noapte la o rudă apropiată sau cum a stat câteva ore la un loc de joacă și că ai venit după el imediat ce s-a terminat acea perioadă. Este util să îl încurajezi să preia o sarcină sau educatorul/ învățătorul să îi propună acest lucru.

Pentru adaptarea la grădiniță, nu există o formulă perfectă sau dovedită științific pentru a te detașa de cel mic. Totul depinde de temperamentul și experiențele anterioare ale copilului, mediul în care este și cadrul didactic care se ocupă de el, așteptările părinților. Majoritatea grădinițelor oferă o perioadă de tranziție, în care părinții pot încă rămâne acolo cu copilul (deși acest lucru nu este reglementat prin lege, ca în cazul creșelor). Dacă ai pregătit copilul pentru ce va urma și îl vezi fugind imediat printre copii, ia-ți la revedere și nu mai sta în această perioadă. Ea este rezervată pentru copiii sensibili sau cu anxietate de separare marcată, altfel, prezența părinților nu aduce beneficii. O educatoare cu experiență va ști să integreze și un copil sensibil, iar acest lucru este important pentru ca cel mic să formeze un atașament stabil cu acea persoană de referință.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Ține cont, însă, că plânsul poate dura săptămâni! Dacă este o oră în prima zi și apoi 15 minute după 4 săptămâni, acest lucru înseamnă progres. Copiii le ia un timp să se adapteze de la viața de acasă, unde sunt centrul universului lor, la cea de grădiniță, unde sunt unul dintre cei 20 de copii cu un adult în care nu au încă încredere. De aceea este important ca după grădiniță, copilul să capete timp de calitate 1 la 1, cu activități plăcute și povești încurajatoare. Regresul în această perioadă este normal: poți observa că micuțul este mai dependent de tine, te solicită mai des, vrea să fie tratat „ca bebe”.

Ce văd deseori în cabinet, însă, este că părinții sunt mult mai îngrijorați de primele zile și de cât de mult va plânge copilul, decât se întâmplă în realitate. Este important și pentru părinți să își analizeze sentimentele proprii față de plecarea copilului la grădiniță. Deși acceptă la suprafață că „asta trebuie” și „așa e bine”, mulți părinți sunt îngroziți de această etapă și adevărul este că separarea timp de câteva ore pe zi de copil le frânge inima. Această reticență poate fi cu ușurință transmisă copilului, care dintr-o dată țipă și nu vrea să iasă pe ușă dimineața, ducând la un cerc vicios. Modelează încrederea și calmul pe care vrei să le aibă copilul tău, manifestându-le chiar tu.

Primele zile de școală

În primele zile de școală, poți uneori observa că puiul tău nu îți povestește mai nimic, sau vine de la școală foarte încărcat, mai nervos decât îl știai. Dacă nu pare dispus să îți povestească, nu îl presa cu întrebări imediat după ce a ieșit de la școală. Acordă-i timp să își ventileze sentimentele și reflectă ceea ce observi: “văd că ești supărat și te înțeleg; primele zile pot fi mai dificile”. Odată ce este pregătit să vorbești despre asta, dezvoltăți împreună strategii pentru a face față situațiilor dificile. Lăudă întotdeauna abilitatea copilului de a găsi soluții și amintește-i că ai încredere în el să se descurce. Acasă trebuie să fie un loc sigur pentru copil să își exprime sau manifeste fricile și frustrările adunate pe parcursul zilei.

Anxietatea este un sentiment care își face simțită prezența deseori în această perioadă de tranziție și face parte din procesul normal de adaptare la școală. La copii, ea se manifestă frecvent și prin simptome fizice, care apar în seara dinaintea unei zi de școală sau chiar în dimineața respectivă. Desigur că durerile de burtică, de cap sau starea generală de rău nu trebuie ignorate, este bine să consulți un medic pediatru pentru a evalua starea de sănătate a copilului. Dar dacă acesta ți-a dat undă verde și situația persistă după un tipar bine cunoscut, este posibil ca cel mic să manifeste anxietate școlară. Nu se recomandă evitarea școlii în această perioadă, deoarece îi transmitem celui mic că da, într-adevăr, școala este ceva de temut și de evitat și îi întărim fricile.

În cazul în care anxietatea școlară persistă sau ajunge la refuz școlar, este utilă o consultație de psihiatrie pediatrică. Cauzele pentru acest comportament pot include tulburarea de anxietate de separare, anxietatea socială, tulburările de învățare, dar și factori externi, precum bullying-ul.

Sănătatea emoțională, încrederea în sine și siguranța părinților sunt infinit mai valoroase decât orice notă sau concurs!

IMPORTANȚA CITIRII CU VOCE TARE ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARILOR

prof. înv. preșc. Aurora Orășan

prof. înv. preșc. Camelia-Ionela Ștefan

Citirea cu voce tare ajută la dezvoltarea creierului, a competențelor lingvistice, stimulează creativitatea, oferă oportunitatea excelentă de a vorbi, de a povesti, de a inventa și, mai ales, creează o conexiune între cel care citește și copil.

Aparent, lectura pare a fi o activitate destinată școlarilor, după ce copilul învață să citească însă, în realitate, cărțile reprezintă poate cel mai la îndemână instrument pentru a modela intelectual un copil, începând cu primii ani de viață, dar niciodată nu e prea târziu sau prea devreme pentru a le citi copiilor.

Pentru a promova importanța lecturii, în acest an școlar, Grădinița cu program Prolungit Petrești este înscrisă în Programul național de încurajare a lecturii în grădiniță și în familie, **„Citește-mi 100 de povești”**, o inițiativă a Asociației OvidiuRO în parteneriat cu Ministerul Educației și Ministerul Culturii, sub egida proiectului **„România Educată”**. În cadrul acestui program fiecare grupă desfășoară lunar o activitate mai deosebită, sub forma unui eveniment de lectură în colaborare cu familiile preșcolarilor, conducerea Școlii Gimnaziale Petrești, Biblioteca Școlii Gimnaziale Petrești, etc.

În fiecare grupă a fost amenajată *„Insula de lectură”*, un loc liniștit, relaxant cu mobilier potrivit copiilor, unde sunt așezate cărțile primite în Cadrul programului, dar și altele, iar preșcolarii sunt încurajați să le răsfoiască, să le *„citească”* să discute pe baza imaginilor din cărți sau cineva să le citească cu voce tare.

La GRUPA MARE „ALBINUȚE” preșcolarii participă cu plăcere la activitățile de citire cu voce tare și au confecționat, chiar ei, câteva cărți pe care le-au așezat în bibliotecă pentru îmbogățirea acesteia.

Noi, educatoarele, credem în *„puterea cărților”* pentru dezvoltarea preșcolarilor și organizăm activități de promovare a lecturii și în familie. În cadrul interacțiunilor cu părinții, aceștia au primit informații utile, recomandări și sfaturi despre cum să citească cu voce tare împreună cu copilul pentru a-i insufla dragostea pentru lectură și, de asemenea, pentru a-i oferi un start excelent în dezvoltarea literației.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Câteva soluții simple la întrebări comune ale părinților cu privire la lectura cu voce tare în familie și tot ce implică acest lucru:

De ce să le citim copiilor?

Citirea cu voce tare sudează relații și poate fi amuzantă (și pentru părinți);

Citirea cu voce tare dezvoltă imaginația și învață cuvinte noi;

Lectura dezvoltă abilități importante: de ascultare, de citit-scriș, de gestionare a emoțiilor.

Ce să le citim?

Cărți de povești/poezii potrivite vârstei;

Cărți din care se pot învăța lucruri noi (mici enciclopedii);

Cărți din diferite materiale;

Cărți preferate de copil.

Cum să le citim?

Citim folosind un ton cald, liniștitor;

Citim imitând personajele prin inflexiuni diferite ale vocii;

Citim în ritmul impus de copil.

Unde să le citim?

Alegem un loc liniștit din casă sau curte/grădină/parc sau lăsăm copilul să aleagă locul;

Citim în mașină/tren/avion atunci când călătorim.

Când să le citim?

Citim în fiecare zi;

Citim atunci când copilul solicită acest lucru;

Citim în pat, înainte de somn.

Lumea copilăriei este minunată, o lume de poveste lungă și frumoasă, un basm după cum preciza și Ioan Slavici, subliniind importanța poveștilor: „*povestea a fost fondul plăcerilor mele din copilărie - poveștile erau darurile ce mi se prezentau pentru purtarea cea bună*”, prin urmare nici noi, ca profesori sau părinți să nu încetăm și să le oferim copiilor astfel de plăceri, citindu-le.

În concluzie, importanța lecturii în viața copilului se va oglindi, în timp, în imaginea unui adult educat, cu stimă de sine dezvoltată, sensibil, creativ, care are relații apropiate cu familia și își amintește cu drag de „*momentele de poveste*” din copilărie.

Efectele pandemiei COVID-19 asupra educației

inf. Alexandru Marcel Sentea

11 martie 2020 a fost ziua când pandemia a mutat orele de școală în online. În 16 martie 2020, președintele Iohannis decreta starea de urgență. Lumea întreagă se confrunta cu o situație cu totul nouă. Un dușman nevăzut a început să secere vieți, a răspândit frică, a schimbat reguli și comportamente. Cei mai mulți dintre noi am renunțat la gesturi firești, ne-am modificat modul de lucru, vacanțele au fost diferite sau nu au fost deloc, pe scurt, ne-am adaptat la alt stil de viață. Dar școala și copiii au fost loviți de pandemie în mod cu totul deosebit.

„S-au închis școlile și nimeni nu și-a dat seama de ce va urma, pentru că nimeni nu a fost pregătit”, ne spune Simion Hăncescu, lider sindical, președintele Federației Sindicatelor Libere din Învățământ, una dintre cele mai mari organizații de acest fel din țară.

Se pare că România este una dintre țările în care educația a fost cea mai afectată de pandemie, spune el. *„Cert este ca dintre toate țările din Europa, elevii din România au avut cel mai mult timp în care au fost izolați de școală. Practic, prezența fizică la școală a fost aproape inexistentă”,* remarcă Simion Hăncescu. Urmările sunt incalculabile.

Un studiu UNICEF arată că peste 635 de milioane de elevi sunt în continuare afectați de închiderea totală sau parțială a școlilor. Cu ocazia Zilei Internaționale a Educației și în contextul a aproape doi ani de pandemie de COVID-19, UNICEF publică cele mai recente date disponibile cu privire la impactul pandemiei asupra educației copiilor.

„Deși este necesar să punem capăt perturbărilor sistemelor de educație, simpla redeschidere a școlilor nu este suficientă. Elevii au nevoie de sprijin intens pentru a recupera pierderile de învățare. De asemenea, școlile trebuie să-și depășească rolul de bază și să contribuie la reclădirea sănătății mintale și fizice, la dezvoltarea socială și la alimentația copiilor”.

Copiii au pierdut competențe de bază de citire și de aritmetică. La nivel mondial, perturbarea sistemelor de învățământ, a dus la înregistrarea unui număr de milioane de copii care au pierdut acumularea unor cunoștințe semnificative pe care le-ar fi deprins dacă ar fi fost prezenți în sala de clasă, copiii cei mai vulnerabili și de vârste mici înregistrând cele mai mari pierderi.

Consecințele închiderii școlilor sunt în creștere. Pe lângă pierderile de învățare, închiderea școlilor a avut efecte negative asupra sănătății mintale a copiilor, le-a redus accesul la o sursă regulată de alimentație și a condus la sporirea riscului de abuz la care copiii sunt supuși.

- Din ce în ce mai multe dovezi arată că pandemia de COVID-19 a generat niveluri crescute de anxietate și depresie în rândul copiilor și tinerilor, unele studii arătând că fetele, adolescenții și cei care trăiesc în mediul rural au șanse mai mari să se confrunte cu astfel de probleme.

- În intervalul în care școlile au fost închise, peste 370 de milioane de copii din întreaga lume nu au beneficiat de mesele oferite la școală, ceea ce pentru unii copii a însemnat pierderea singurei surse sigure de alimente și nutriție zilnică.

Ce spun copiii:

- 47% dintre copii au avut la îndemână doar telefonul mobil pentru participarea la cursurile online, iar 27,2% dintre copii au avut materii școlare neacoperite pe durata suspendării cursurilor.

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

- Plictiseala este principala stare resimțită negativ de copii (47,5%), urmată de oboseală (32,7%), tristețe (27,1%) și furie (23,2%). Copiii de vârste mici, în special din ciclul primar de studii, au resimțit mai puternic impactul negativ al izolării. Adolescenții spun într-o măsură semnificativ mai ridicată că s-au simțit singuri, triști sau furioși.
- 57,4% dintre copii au declarat că jocul pe telefon, tabletă sau calculator a fost principala activitate recreativă, urmată de timpul petrecut în fața televizorului (44,9%) și de timpul petrecut pe rețelele sociale (40,8%). 7 din 10 copii admit că au petrecut între 3 și 4 ore online pe zi, iar 20,7%, peste 6 ore.
- 54,7% dintre copii recunosc că cel mai mare risc la care au fost expuși în această perioadă a fost dependența de internet. Informațiile false se situează pe locul următor, urmate de bullying-ul online.

Organizația Salvați Copiii România face, astfel, apel public către autorități – Guvern, Parlament și autoritățile locale – pentru ca, prin eforturi conjugate, să fie identificate cele mai bune soluții, ca niciun copil să nu mai fie lăsat în afara școlii. Educația este cu adevărat o prioritate națională atunci când toți copiii au acces real și egal la școală.

În timp ce în Spania 5-9% dintre copii, iar în Finlanda 18% dintre copii cu venituri modeste au declarat că nu au acces la o tabletă ori la un computer (potrivit datelor **Save the Children International**), în România, estimările se situează între 250.000 de copii (Ministerul Educației și Cercetării) și 1.800.000 de copii (conform analizelor Salvați Copiii România), adică aproximativ jumătate dintre copiii din învățământul primar, gimnazial și liceal/profesional care au la dispoziție în familiile lor doar telefonul mobil, ceea ce nu permite o participare reală la actul educațional și nici o comunicare adecvată cu cadrul didactic și colegii în webinarile clasei.

Printre măsurile pe care copiii intervievați și Organizația Salvați Copiii România le propun spre implementare se regăsesc:

- crearea de inițiative pentru perioada verii, în totală conformitate cu protocoalele de sănătate, care vizează recuperarea competențelor cognitive și de socializare compromise din pricina absenței îndelungate de la școală;
- asigurarea distribuirii de instrumente educaționale (tablete sau PC-uri) necesare învățării de la distanță **tuturor elevilor** care au nevoie și acordarea de sprijin individual în învățare;
- planificarea intervențiilor inovatoare care să reorganizeze atât școlile cât și parcursurile de învățare în perspectiva următorului an școlar, ceea ce presupune pregătirea cadrelor didactice în susținerea lecțiilor online și garantarea materialelor personalizate și de suport de învățare pentru elevii aflați în situațiile cele mai dificile;
- pregătirea **tuturor școlilor**, indiferent de localitate și de resursele autorităților locale, pentru a asigura condiții de siguranță medicală și monitorizarea aplicării regulilor sanitare și de distanțare socială, astfel încât toți copiii să învețe în condiții decente și sigure în școlile lor (repararea și renovarea spațiilor, grupuri sanitare în interiorul școlilor, apă curentă, canalizare, transport, spații pentru timp liber și activități sportive etc.).

Context: Impactul Covid-19 asupra educației, la nivel european și global

Raportul „**Impactul Covid-19 asupra copiilor din Europa**”, realizat de *Save the Children International*, atrage atenția asupra consecințelor fără precedent ale pandemiei asupra bunăstării, educației și siguranței copiilor, după ce analizează comparativ situația din 11 țări și regiuni europene (România, Suedia, Italia, Spania, Olanda, Finlanda, Germania, Norvegia, Albania, Bosnia și Herțegovina și Kosovo).

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

În fiecare dintre aceste țări, presiunile financiare asupra părinților au produs, în perioada martie – iunie, o creștere a riscului de sărăcie în rândul copiilor, cu cel mai ridicat procent înregistrat în România:

	Număr estimat de copii aflați în risc de sărăcie	Procentul copiilor aflați în risc de sărăcie din totalul populației de copii
Suedia	200.000	10%
Spania	2.100.000	24%
Finlanda	112.000	11%
Italia	2.100.000	20%
România	1.300.000	34,6% [1]
Kosovo	aprox. 125.000	20,7%
Albania	aprox. 160.000	20%

Una din măsurile urgente recomandate pentru guvernele naționale îl reprezintă sprijinirea familiilor afectate de sărăcie, pentru ca toți copiii să participe în mod egal la procesul educațional online, punându-le la dispoziție dispozitive digitale, precum laptopuri și conexiune WIFI sigură.

Raportul „**Salvați-ne educația**” (Save Our Education[2], lansat la nivel global de Save the Children International), estimează că, la începutul lunii aprilie 2020, în încercarea de a stopa răspândirea virusului COVID-19, 1,6 miliarde de elevi la nivel global – 91% din numărul total – nu mergeau la școală. Pentru prima dată în istoria umanității, o întreagă generație de copii la nivel mondial își întrerupea studiile.

O concluzie nedorită, identică cu rezultatele analizelor noastre pentru copiii din România[3], este că, indiferent de țară, copiii cei mai săraci și mai marginalizați sunt în pericol. Pentru aceștia, școlile nu le oferă copiilor doar un spațiu de învățare, acestea fiind acele locuri sigure unde pot primi hrană, au acces la protecție și servicii de consiliere și se joacă cu prietenii lor. Profesorii pot fi pentru copii persoanele la care pot apela mai întâi atunci când au nevoie de ajutor și cei care îi pot proteja. Dar odată cu închiderea școlilor, copiii nu mai au parte de aceste elemente esențiale pe care mediul școlar le poate oferi.

Dintre recomandările Raportului, extrem de importantă pentru România este **asumarea angajamentului de creștere a finanțării educației, singura cale care permite implementarea de măsuri și planuri de recuperare la nivel național în ceea ce privește educația în contextul COVID-19.**

„Noi [copiii] reprezentăm viitorul acestei țări și doar atunci când autoritățile vor realiza acest lucru și vor face ceva în privința asta, țara va merge în direcția corectă.”, a declarat unul dintre cei 5.000 de copii consultați de Organizația Salvați Copiii România.

Într-adevăr, elevii pentru care mediul online nu mai avea necunoscute s-au adaptat cel mai ușor la școala... pe tabletă. Dar, potrivit cifrelor oficiale, în România, 65.000 de copii au rămas în afara orelor de curs. În afara propriei vieți școlare. Lipsiți de sprijinul familiei și/sau fără mijloace tehnice ca să poată lua parte la lecțiile online, aceștia au abandonat.

„Școala online a distorsionat imaginea școlii în mintea copiilor și ceea ce trebuia să însemne. Imaginați-vă un copil care a stat cu pantalonii de pijama, iar în sus a avut cămașa pentru școală. A stat conectat la laptop, a intrat la ore, a vorbit cu învățătoarea. **Dar e o suprapunere de roluri, pentru că el era și copilul din casă și școlarul care participa la ore. Suprapunerea asta de roluri însemna că mă îndepărtează pe mine de experiența reală cu școala.** Ce este

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

școala? Școala este mediul în care eu trebuie să învăț, este mediul în care eu trebuie să mă conectez la ceilalți semeni de vârsta mea. Acolo învăț că am responsabilități, acolo învăț că am teme, învăț că am o doamnă învățătoare pe care trebuie să o respect, cu care trebuie să comunic la un alt nivel, care nu este mama, care nu este tata, nu este nici fratele ori sora mai mare. Prin urmare, nivelul de relații trebuie să fie diferit. Lucrul asta nu s-a mai respectat în cadrul școlii online pentru că a intervenit acesta amestecătură în care copilul, buimac, trezit din somn, a fost așezat în fața laptopului. Nici măcar nu a mai avut acea perioadă de pregătire pentru a răspunde cerințelor școlii”, arată Marilena Gheorghiu.

Situația a fost și mai gravă în zonele din România, zone rurale, montane îndeosebi, dar nu numai, unde rețeaua companiilor care furnizează servicii de internet nu este completă. Pe scurt, cum poți participa la lecții online dacă în sat nu există conexiune la internet? „Sunt școli și sate izolate unde nu există semnal, nu există internet pentru toți. Or, nu poți să faci școala online dacă nu ai asigurată conexiunea la internet.”, se plânge liderul FSLI, Simion Hăncescu.

Când un elev spune „îmi e dor de colegii mei și chiar aș vrea să mă întorc la școală din nou”, el dă glas unor nevoi emoționale, psihologice extrem de profunde: nevoia de apartenență, nevoia de conexiune, nevoia de a ne raporta la un model, fie el în persoana învățătoarei sau a unui coleg mai popular, a unui lider informal al comunității școlare.

Psihologul Nicoleta Albert are o abordare mai optimistă. Orice reșezare în momente de criză este dificilă, dar soluțiile găsite pe parcurs pot accelera dezvoltarea: „Accesarea învățării online cu siguranță aparține viitorului! Un mix se conturează, deja, dar poate nu 100%, cum a fost până acum. Cred că pandemia ne-a adus și lucrul acesta bun, pentru că ne-a adus mai aproape de realitatea pe care o avem în teren. Am văzut cât suntem de pregătiți pentru a face față unei schimbări și ne-am descoperit resurse noi de a ne adapta acestor schimbări.”

Consilierul școlar, Lazarina Rotboșan, spune: „Elevii din mediul rural au avut o mai mare libertate de mișcare. Poate că indicele de îmbolnăviri nu a fost atât de ridicat în multe dintre localitățile din mediul rural, și atunci ei au avut posibilitate să se întâlnească în grupuri mici. Știm că acolo copilăria se trăiește altfel! Și atunci ei au continuat un patern sănătos, al socializării - nu în mediul online, ci al socializării pe uliță”.

„Cum se vor raporta generațiile acestea la ceva atât de nou, cu care nu s-a mai confruntat omenirea, vom afla mult mai târziu. Vom afla în momentul în care ei vor deveni adulți”, conchide psihoterapeuta Marilena Gheorghiu.

BIBLIOGRAFIE

[*State of the Global Education Crisis report National Income Dynamics Study \(NIDS\) – Coronavirus Rapid Mobile Survey \(CRAM\) Wave 5 and Department of Basic Education.*](#)

[1] EUROSTAT 2019.

[2] *Save Our Education: Protect every child's right to learn in the COVID-19 response and recovery*, Save the Children International, <https://www.savethechildren.net/save-our-education-report/>

[3] Vezi comunicatul de presă din 12 mai 2020. <https://www.salvaticopiii.ro/sci-ro/files/5b/5bfa5290-0e74-4079-ae20-1124e2fca561.pdf>

<https://romania.europalibera.org/a/un-an-de-scoal%C4%83-altfel-scoala-in-pandemie-/31145053.html>

ACTIVITĂȚI DIN CADRUL BIBLIOTECII ȘCOLII

bibliotecar Gabriela Honceru

15 Februarie – Ziua Națională a Lecturii

1 Martie – Târgul Mărțișorului

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Sărbători de Paște – Atelier de încondeiat ouă în Cetatea Alba Carolina

Rezultatele obținute de elevii școlii la Olimpiadele și concursurile școlare – 2021-2022

I. OLIMPIADE ȘCOLARE

Etapa	Olimpiada	Elevi participanți și premii obținute	Cadru didactic coordonator
Națională	<i>Olimpiada de Religie Alianța Evanghelică, cultul penticostal</i>	<i>Giurgiu Sara - Alisia (a VIII-a A) - premiul special Moldovan Salome (a VI-a B)- participare</i>	<i>prof. Han Simona</i>
Județeană	<i>Olimpiada de Religie Alianța Evanghelică, cultul penticostal</i>	<i>Moldovan Salome (a VI-a B)- premiul I Șuteu Abigail - Estera (a VI-a A)- premiul II Suciu Noelia - Emilia (a VI-a A)- premiul III Paștiu Betuel (a VI-a A)- mențiune Paștiu Timotei (a VII-a A)- premiul III Giurgiu Sara - Alisia (a VIII-a A) - premiul I Mărginean Jessica - Larisa (a VIII-a A)- premiul III</i>	<i>prof. Han Simona</i>
Județeană	<i>Olimpiada Națională de Matematică</i>	<i>Participare: Cetină Teodora (a V-a A, Țirlea Antonia (a V-a A), Popa Cristian (a V-a A)</i>	<i>prof. Mărcuș Daniela</i>
Județeană	<i>Concursul Național „Terra” – Mica Olimpiadă de Geografie</i>	<i>Țirlea Antonia – locul II Participare: Lazăr Elena (a VII-a A), Bîscă Ana (a VII-a A), Ștefan Elena (a VII-a A)</i>	<i>prof. Cibu Maria</i>
Județeană	<i>O.N.S.S.</i>	<i>Oină fete – locul I Oină băieți – locul I</i>	<i>prof. Cristea Marian</i>
Zonală	<i>O.N.S.S.</i>	<i>Oină fete - mențiune Oină băieți - mențiune</i>	<i>prof. Cristea Marian</i>
Locală	<i>Olimpiada Națională de Matematică</i>	<i>Cetină Teodora (a V-a A), Hulea Flavius (a V-a A), Țirlea Antonia (a V-a A), Popa Cristian (a V-a A)</i>	<i>prof. Mărcuș Daniela</i>
Locală	<i>O.N.S.S.</i>	<i>Fotbal fete – locul I Baschet fete – locul II Handbal băieți – locul II Baschet băieți – locul III Fotbal băieți – locul III</i>	<i>prof. Bîtiu Vasile</i>
Locală	<i>O.N.S.S.</i>	<i>Oină fete – locul I Oină băieți – locul I</i>	<i>prof. Cristea Marian</i>

II. Concursuri școlare

a. Nivel preșcolar

- *Concursul local "De la joc la educație financiară"*
- *Concursul local "Micii pietoni"*
- *Concursul interjudețean "Carnavalul primăverii"*
- *Concursul local "Mugurii Crucii Roșii"*

b. Nivel primar

- *Concursul internațional de matematică "Lumina Math"*
- *Concursul național de competență și performanță în educație – COMPER – Limba română – Etapa I și etapa a II-a*
- *Concursul național de competență și performanță în educație – COMPER – Matematică Etapa I și etapa a II-a*

c. Nivel gimnazial

- *Concursul național de competență și performanță în educație – COMPER – Limba română – Etapa a II-a*
- *Concursul național de poezie "Cuvintele vindecă"*
- *Concursul național "Icoana sufletului de copil", ediția a XVI-a*
- *Concursul național de creație artistică "Zâmbet de copil în zbor de fluturi" - ediția a VI-a*
- *Concursul internațional de matematică "Lumina Math"*
- *Mugurii Crucii Roșii*

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020

**Program integrat de combatere a excluziunii sociale
pe teritoriul SDL Sebeș - POCU/717/5/1/151867**

PROIECT EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ DUPĂ ȘCOALĂ

În perioada septembrie 2021 - decembrie 2023 RomActiv Business Consulting SRL, în parteneriat cu Primăria Municipiului Sebeș prin D.G.A. S. Sebeș, Școala Gimnazială Petrești și Liceul cu Program Sportiv Sebeș furnizează un program complex de servicii educaționale și comunitare în municipiul Sebeș și Petrești.

Aceste servicii sunt oferite în cadrul proiectului: "Program Integrat de combatere a excluziunii sociale pe teritoriul SDL Sebeș - POCU/717/5/1/151867" finanțat de U.E. prin programul operațional Capital Uman 2014-2020.

Impactul proiectului la nivelul Școlii Gimnaziale Petrești este următorul:

- resursa financiară - 250.50 mii lei;
- resursa umană - 198 elevi: 129 elevi ciclul primar, 64 ciclul gimnazial;
- 15 cadre didactice (1 coordonator, 1 responsabil activități extracurriculare, 13 experți).

Program proiect: perioada septembrie 2021 - decembrie 2023 cu 3 ore zilnic, masă caldă, materiale birotică și IT.

Rezultate așteptate:

- îmbunătățirea rezultatelor școlare;
- participarea copiilor la un program organizat, supravegheat, responsabil;
- desfășurarea de activități școlare, extrașcolare, extracurriculare;
- eliminarea absenteismului, abandonului școlar.

Selecția copiilor: familii cu venit maxim 1000 RON/membru de familie. În cadrul proiectului se derulează programul "Școala Părinților" cu un număr de 90 părinți, de regulă fără loc de muncă.

Tot prin acest Proiect SDS se desfășoară selecții și înscrierea părinților la cursuri de calificare pentru mai multe categorii/meserii.

În data de 20 mai 2022, are loc întâlnirea dintre agenții economici din Sebeș și RomActiv Business Consulting SRL pentru pregătirea forței de muncă disponibilă, în acord cu nevoile și așteptările viitorilor angajatori, atât în perspectiva competențelor profesionale, cât și din cea a seriozității și disciplinei în muncă.

Coordonator proiect,
prof. Vasile Bîtiu

GROSU MAIA – CP C

Clasa a III-a A

PĂTRUȚ TECLA – CP C

Clasa a III-a A

”Creații
ale
elevilor”

Clasa a III-a A

MUCSI-AMARIȚIEI
TOBIAS MIHAI - a III-a A

STANCIU LUISA
ALEXANDRA - a III-a A

PĂTRUȚ TECLA – CP

SUCIU ANA MARIA – CP C

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE PETREȘTI – ZÂMBET DE SOARE

GALAȚĂ ADELA MARIA – I A

PAȘTIU ȘTEFAN – I A

VLAD ALEXIA ANDREEA – I A

BORA ALICIA MARIA – I A

”Creații
ale

DIACONU KEVIN – I A

PAȘTIU ȘTEFAN – I A

GRIGORESCU MARIA – I A

BARBU RAHELA – I A

Redactori coordonatori: prof. Bîtiu Vasile, prof. Botta Annemarie, prof. Cârcoană Dana, prof. Cibu Maria, prof. înv. primar Crăciun Maria, prof. Cristian Ionela, prof. Dănilă Andreea-Maria, bibliotecar Honceru Gabriela, prof. înv. primar Galață Diana Cristina, prof. Nicoară Daniela Florina, prof. înv. preșcolar Orășan Aurora, prof. înv. primar Precup Alina Anamaria, prof. înv. primar Similie Angela Paraschiva, prof. înv. preșcolar Ștefan Camelia Ionela, inf. Sentea Alexandru Marcel

Tehnoredactor și grafician: inf. Sentea Alexandru Marcel